

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Číslo 2 / duben 2025

**JIVÍNSKÝ
ŠTEFAN**

**PAVEL TEIMER
- TYPOGRAF**

100 LET BĚLOHRADSKÉHO TENISU

20 Kč

6. 4. 1965 Přistál vrtulník na jetelišti u fotbalového hřiště na Horní Nové Vsi

Bělohradské listy 2/2025 - vychází jako dvouměsíčník
25. ročník

Vydalo: Město Lázně Bělohrad, periodický tisk územního samosprávného celku

Tisk: Arpa, Kotkova 792, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

Šéfredaktor: Tomáš Kašpar, -kas-

Redakce: Lucie Hronová, -hron-, Lenka Vichnarová, -LeV-, Externě: JaK

Grafické zpracování: tiskárna Arpa

E-mail: belohradske-listy@lazne-belohrad.cz | ISSN 2533-8005, ev. č. MK ČR E 10909

Vydáno: duben 2025

Slovo starostky	4
Stalo se	5
Očima opozice	6
Z kultury – Jivínský Štefan	8
Bělohradská hrdost – Roman Konopásek	10
Příroda – Bělohradští čápi	12
Kousek do počtu – Lípa	13
Z regionu – Městský ples	14
Cestování – Za větrnými mlýny	16
Slatinné lázně – Dětská gynekologie	18
Z regionu – Pavel Teimer – typograf	20
Kulturní tipy	22
Historie – 80 let od pádu letadla B-17G u Hřídelse	24
Sport – 100 let bělohradského tenisu	26
Sport – Tenisová chaloupka	28
Z knihovny – Přepište dějiny v Lázních Bělohradě	30
Bělohradský potěr	33
Poselství faráře	38

Milí Bělohradáci, ale i vy, kteří si Bělohradské listy s chutí přečtete,

po měsících odpočinku má právě na jaře příroda plné ruce práce. Jaro musí probudit spící zem, vdechnout květům život, nechat stromy zpívat, rozehřát světlo, co ještě v mlze spí, a přinést světu vůni naděje, co křehce roste. Ve vzduchu je cítit nový začátek. Slunce nás láká ven, abychom si uvědomili, jak je svět krásný, když jej vnímáme skutečně – všemi smysly.

Stejně jako příroda se i my na jaře otevíráme. Více času trávíme venku, potkáváme sousedy, známé i neznámé tváře. V těchto okamžicích si často uvědomíme, jak důležité jsou skutečné rozhovory, kdy máme možnost vidět úsměv druhého, slyšíme tón jeho hlasu, vnímáme gesta. Komunikace mezi lidmi je dar, který bychom neměli brát jako samozřejmost. Stačí se na chvíli zastavit, naslouchat, být přítomní.

Dnes však často zaměňujeme opravdový rozhovor za komunikaci na sociálních sítích. Zvykli jsme si psát krátké zprávy, lajkovat příspěvky, sdílet okamžiky našich životů, ale často bez skutečného sdílení emocí. Můžeme nabýt dojmu, že jsme ve spojení se spoustou lidí, mnohdy máme na sociálních sítích stovky „přátel“, ale ve skutečnosti se vzdáváme toho nejcennějšího – opravdové blízkosti.

Sociální sítě mohou být užitečné, ale nenahradí lidský kontakt. Chybí v nich nuance, tón hlasu, opravdové emoce, ticho, které není prázdné, ale plné porozumění. Kolikrát jsme už byli svědky hádek v komentářích, které by se v reálném světě nikdy nestaly? Psaná slova často neodrážejí skutečný úmysl, a tak namísto porozumění vzniká chaos.

Zkusme si třeba zrovna na jaře připomenout kouzlo opravdových rozhovorů. Místo psaní dlouhých komentářů někomu zavolejme. Místo scrollování si najděme čas na procházku a skutečné setkání. Možná zjistíme, že přítomnost druhého člověka je tím, co nám nejvíce chybělo. Jaro je příležitostí nejen pro přírodu, ale i pro nás – otevřít se, naslouchat a být blíž jeden druhému. Protože jen skutečný rozhovor nám dá něco, co žádná sociální síť nikdy nemůže – opravdové spojení.

I já jsem si po určité, jistě dobře míněné kritice uvědomila, že mnohdy špatně nebo nedostatečně komunikuji. Ráda bych vám nabídla možnost neformálních setkání, kde můžete vy jako občané Bělohradu sdílet své názory, návrhy či otázky v příjemné atmosféře. Tato setkání by mohla být ideální příležitostí pro otevřenou a přímou komunikaci, která nám všem pomáhá společně tvořit lepší místo pro život. Brzy vás ráda na taková setkání pozvu...

Alena Kuželová, starostka

Tato rubrika nevyjadřuje názory nebo postoje redakce. Po obsahové stránce nebyl příspěvek redakcí upravován ani krácen.

Březen

■ 25. 3. 1785

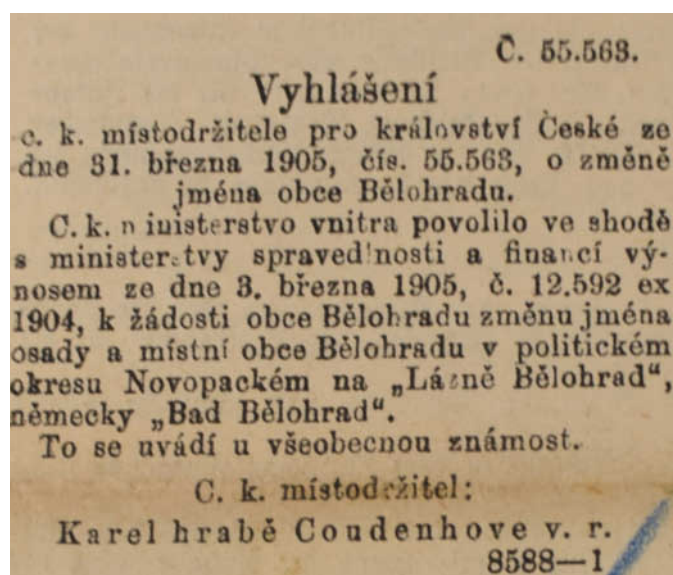
Tak velký mráz a sníh na Velký pátek, „že žádný [v] dosti starém věku nepamatuje“, mlynáři na bělohradském panství museli stát a mlít se jezdilo na velkou vodu.

■ 30. 3. 1945

V Praze zemřel skladatel a dirigent Karel Moor ve věku 72 let. 14. dubna byl pohřben na hřbitově v pražských Vršovicích, odkud byly jeho ostatky 7. října t. r. po exhumaci převezeny podle jeho poslední vůle na hřbitov na Byšičkách. Narodil se 26. prosince 1873 v Bělohradě, po absolvování gymnázia studoval nejdříve na pražské, později na vídeňské konzervatoři, kde r. 1896 vykonal státní zkoušky. Svou kariéru započal jako profesor zpěvu na státní reálce v Pardubicích. Působil mimo jiné v Terstu, Zadaru, Bělehradě a Štipu. Před odchodem do výslužby v r. 1940 byl v Československém rozhlasu zaměstnán jako instrumentátor.

■ 31. 3. 1905

Změna názvu městečka Bělohrad na Lázně Bělohrad – Bad Bělohrad, vyhláškou c. k. místodržitelství pro království České. Přejmenování si bělohradské obecní zastupitelstvo schválilo usnesením 13. prosince 1901. Vlastní žádost na c. k. ministerstvo vnitra ve Vídni představenstvo obce odeslalo 10. ledna 1902. Bělohradská železniční stanice c. k. privátní severozápadní dráhy nesla tento nový název již od 1. května 1896.

Duben

■ Duben 1925

Sázení rostlin moruší pro pokusné pěstování, za účelem rozvoje hedvábnického průmyslu. Poblíž Nového dvora bylo na ploše 2 ha vysazeno 10.000 ks sazenic dodaných firmou z Kbel u Prahy. V tomto měsíci panovalo velké sucho a ujala se pouhá polovina sazenic.

■ 6. 4. 1965

Přistál vrtulník na jetelišti u fotbalového hřiště na Horní Nové Vsi. Nejdříve přiběhly děti z mateřské školy jen tak v bačkůrkách, celé udýchané, za nimi děvčata, nakonec uspořádaně ve dvojstupech přišly děti z obou tříd naší devítileté školy, vedeny svými učiteli.

■ 23. 4. 1925

Narozen P. Jan Mokřý v obci Nížkov. Na kněze byl vysvěcen v Hradci Králové 16. dubna 1950 a 1. října 1951 nastoupil do Lázní Bělohradu jako kaplan. Po smrti faráře Jana Noska (28. června 1956), rodáka ze Vřesníku, byl 1. července 1956 jmenován administrátorem bělohradské farnosti, tuto službu zastával až do své smrti 14. prosince 1985.

Josef Klazar, foto: archiv MKS

Radnice v Lázních Bělohradě

Návrh bělohradské radnice od Ing. arch. Ondřeje Plašila

V posledních letech se v Bělohradě často diskutuje o nové radnici a prakticky každé zasedání zastupitelstva města je toto téma opět otevřeno. Pojďme se tedy podívat na fakta z historie a současnosti bělohradské radnice.

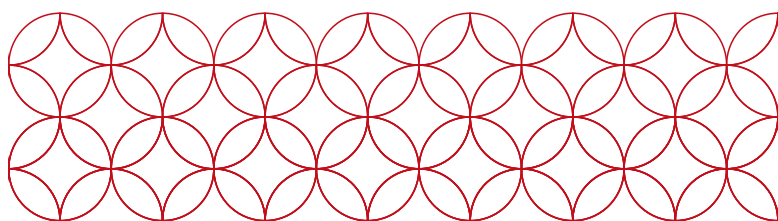
Až do roku 1894 úřadovali starostové převážně doma. V tomto roce postavila Občanská záložna nový kulturně-společenský dům – Lázeňský hotel. Hotel postavila na pozemcích města a město za to mělo právo využívat 2 místnosti v objektu jako kanceláře. Podobně byly v budově také kanceláře Občanské záložny. Toto řešení – spojení hotelu s kanceláři – se neukázalo jako příliš praktické, a proto v roce 1928 postavila Občanská záložna nový dům – dnešní spořitelnu – kam své kanceláře přesunula.

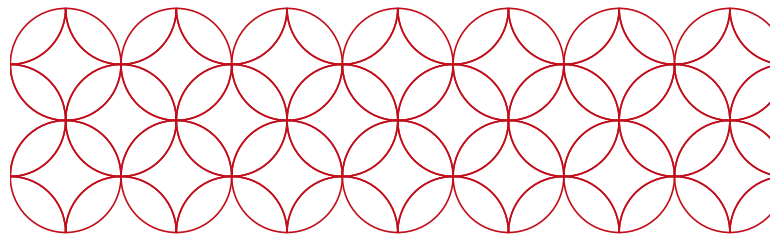
V Bělohradě působila ještě Živnostenská záložna. Za druhé světové války došlo ke sloučení obou záložen a došlo k dohodě, že město se vzdá svého práva na kanceláře v Lázeňském hotelu výměnou za budovu č. p. 35 na náměstí, kde původně sídlila Živnostenská záložna. V této budově působil městský úřad až do doby nedávné, než byla postavena radnice v čele náměstí.

V 80. letech minulého století ale budova č. p. 35 přestala vyhovovat kapacitně i stavebnětechnicky, a tak vedení Městského národního výboru získalo do svého vlastnictví 2 budovy, do nichž by se po rekonstrukci mohl přestěhovat městský úřad. Jednalo se o dům č. p. 115 (dnešní pension U Kapra) a dům č. p. 28 (dnešní radnice). Po roce 1989 ale zastupitelstvo města dům č. p. 115 prodalo a myšlenka rekonstrukce nebo stavby nové radnice na zhruba 15 let usnula.

Až v roce 2006 se objevila možnost požádat o dotaci na rekonstrukci nemovitostí, komunikací atd. ve městech. Město tedy připravilo projekt nazvaný „Zlepšení kvality života pro obyvatele města Lázně Bělohrad“, který kromě rekonstrukcí komunikací obsahoval i rekonstrukci domu č. p. 28 v čele náměstí na novou radnici. Předpokládaná cena rekonstrukce domu č. p. 28 činila 44 mil. Kč bez DPH (cca 53 mil. Kč s DPH) a celková cena projektu včetně rekonstrukce několika komunikací byla oceněna částkou 70 mil. Kč bez DPH (84 mil. Kč s DPH). Už tehdy ale architekt upozorňoval, že dům č. p. 28 je ve velice špatném stavu a že by šlo prakticky o stavbu jeho repliky. Město nakonec dotaci nedostalo a stavba nové radnice šla opět na několik let stranou.

V roce 2016 se finanční podmínky menších měst výrazně zlepšily (došlo ke změně zákona o rozpočtovém určení daní, která výrazně podpořila obce a města o velikosti 2000 až 5000 obyvatel), město Lázně Bělohrad navíc prodalo dětskou léčebnu, zámek a část stavebních pozemků v Tyršově ulici. A začalo se znovu jednat o řešení radnice. Tuto informaci získal i mladý architekt Ondřej Plašil, jehož prarodiče pocházeli z Bělohradu, a oslovil vedení města s tím, že o řešení radnice přemýšlí a má určité návrhy. Po jednání s ním a oslovení dalších architektonických kanceláří s ním rada města uzavřela smlouvu na zpracování projektové dokumentace nové radnice a úpravy části náměstí. Cena budovy byla stanovena na 35 mil. Kč bez DPH (dle smlouvy maximálně 45 mil. Kč s DPH). Jeho návrh řešení radnice přikládáme.

Ale už na začátku roku 2017 začaly velké diskuse o radnici v zastupitelstvu i mezi občany ve městě a v březnu 2017 požádalo 5 zastupitelů (Bareš, Bičístě, Kuželová, Lámr a Wagenknecht) o svolání mimořádného zasedání zastupitelstva města. Na něm bylo přijato usnesení jednat s majitelem Lázeňského hotelu o odkoupení této budovy. Výsledkem jednání byla cena Lázeňského hotelu včetně Pižlova domu 36 mil. Kč. Další zasedání rozhodlo, že pokud nebude cena ve výši dle znaleckého posudku (18,4 mil. Kč), bude vypsaná architektonická soutěž. V červnu 2017 zastupitelstvo města nakonec architektonickou soutěž vypsal s tím, že cena budovy radnice bude do 35 mil. Kč bez DPH (cca 42 mil. Kč s DPH).

Na přelomu let 2017 a 2018 architektonická soutěž proběhla (členy poroty byli význační architekti). Při hodnocení se posuzovala i předpokládaná cena budovy. U vítězného návrhu stanovili odborníci cenu na 43,7 mil. Kč bez DPH, u 3. návrhu v pořadí na 33 mil. Kč bez DPH (40 mil. Kč s DPH). Vzhledem k tomu, že vítězný návrh nebyl navíc příliš pozitivně hodnocen ani zastupiteli, ani občany, došlo nakonec k uzavření smlouvy o zpracování projektové dokumentace s architektonickou kanceláří, jejíž návrh skončil na 3. místě (2. návrh v pořadí nebyl v souladu s územním plánem). K tomu několik čísel: Cena projektové dokumentace dle smlouvy s Ing. arch. Plašilem činila 2,2 mil. Kč, cena projektové dokumentace návrhu dle architektonické soutěže 4,4 mil. Kč, cena za architektonickou soutěž 1,1 mil. Kč.

V průběhu projektování ale bylo jasné, že cena bude vyšší než předpokládaných 35 mil. Kč bez DPH. Zdůvodnění předkládali na zasedání ZM architekti a vyplývalo to též z porovnání studie Ing. arch. Plašila se zpracovávanou studií. Studie Ing. arch. Plašila byla skromnější a zřejmě praktičtější, projektovaný návrh zřejmě hodnotnější z architektonického pohledu. Koncem roku 2020 proběhlo výběrové řízení na zhotovitele stavby. Výsledná cena zhruba odpovídala oceněnému projektu a vlastní budova radnice byla oceněna na cca 54 mil. Kč bez DPH (65 mil. Kč s DPH). K tomu 11 mil. Kč bez DPH (14 mil. Kč s DPH) činila úprava okolí radnice včetně inženýrských sítí, přístřešku pro automobily, dlažeb a parkových úprav a 14 mil. Kč bez DPH (17 mil. Kč s DPH) revitalizace severní části náměstí K. V. Raise.

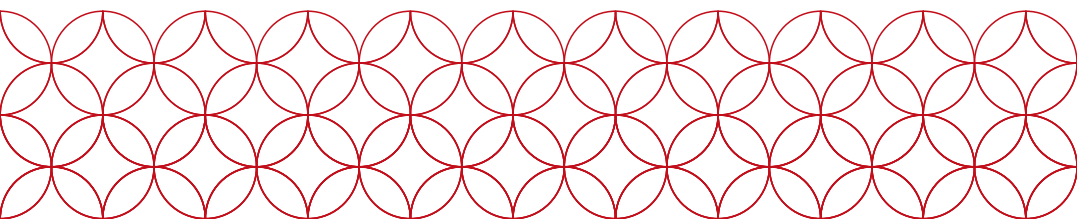
Na zasedání ZM v únoru 2021 proběhly dlouhé diskuse, znovu se do hry vracelo odkoupení Lázeňského hotelu nebo získání budovy Středního odborného učiliště. Nakonec ale 9 zastupitelů hlasovalo pro uzavření smlouvy s vítěznou stavební firmou a stavbu nové radnice. Na jaře 2023 byla stavba zkolaudována (výsledná cena stavby se již prakticky nezměnila) a městský úřad od té doby sídlí v této budově.

Řešení náměstí i radnice bylo oceněno v několika architektonických soutěžích a domníváme se, že ve městě vznikla hodnotná stavba, kterou město nutně potřebovalo. V souvislosti se stavbou radnice se mluvilo a mluví o obrovském zadlužení města. Není to pravda. Na stavbu si sice město vzalo úvěr 50 mil. Kč, na druhou stranu bylo ke konci roku 2022 na účtech města cca 40 mil. Kč. Na úrocích během 10 let zaplatí město cca 10 mil. Kč (ekonomický vývoj se složitě odhaduje), ale ceny stavebních prací šly nahoru ve srovnání s rokem 2020 o cca 40 %, takže stavba za cca 100 mil. Kč by dnes stála zhruba 140 mil. Kč.

Závěrem věříme, že nová radnice bude dobře sloužit několika generacím bělohradských občanů a že už skončí neustálé nesmyslné diskuse, zda se měla stavět a zda neměla být v jiné budově.

*Zastupitelé Vlastimil Matouš, Michal Paďour,
Antonín Schánílec a Pavel Šubr,
foto: vizualizace návrhu Ing. arch. Ondřeje Plašila*

Tato rubrika nevyjadřuje názory nebo postoje redakce. Po obsahové stránce nebyl příspěvek redakcí upravován ani krácen.

Jivínský Štefan – Lázně Bělohrad – 25. 2. 2025

Psát o tom, co a čím je Jivínský Štefan, nemá pravděpodobně žádnou váhu, protože o něm víme už celých 27 let. Stojí za to ale popsat letošní ročník, který se odehrál v památkově chráněném objektu Bělohradské sýpky. A také si říct, že cenu za počín roku získal Václav Franc z Řehče a cenu za dlouhodobé zásluhy bělohradský archivář Josef Klazar.

Po minulém roce, kdy pořadatelé z Kopidlno pojali celou záležitost velmi důstojně a slavnostně, jsme v Lázních Bělohradě zažili totéž. Důstojnost, jistou vážnost, která měla vyjadřovat vztah k akci, slavnostní náladu. To vše bylo ale velmi silně záramováno komediálností v tom nejlepší slova smyslu. Pamětníkům to mohlo připomenout původní ročníky Jivínského Štefana, které v sobě měly velký kus nadsázky a uvolněnosti.

Na jeviště byly postupně přizvány historické osobnosti – jeden z nejvýznamnějších majitelů bělohradského panství Bertold Vilém z Valdštejna, zakladatelka lázní hraběnka Anna z Asseburgu nebo spisovatel Karel Václav Rais. Ti všichni usilovali o Jivínského Štefana. Jistě by si ho zasloužili, ale pravidla hovoří jasně. Ocenění patří pouze žijícím osobnostem. A tak přes veškeré historické zásluhy těchto postav, které představil poněkud roztržitý archivář, v civilu pan Josef Klazar, drželi se pořadatelé současných pravidel. Hezké a vtipné divadlo, které ale věčně připomnělo opravdovou historii města.

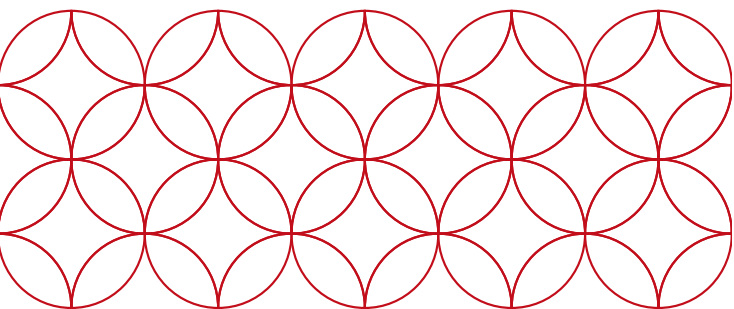
Vzhledem k tomu, že se celá akce konala v překrásném, dnes nově zrekonstruovaném objektu sýpky, bylo zajímavé si poslechnout i úvodní vstup majitele firmy Filipa Lázně Bělohrad a zároveň majitele sýpky, Leoše Vrbaty, který krátce a výstižně obeznámil s historií stavby.

Program byl komponován do jednotného, divadelně-hudebního celku. Zajímavá byla skladba hudebních žánrů zkombinovaných s mluveným slovem. Představil se folklórní soubor Hořeňák, flétnový soubor Pifferaios, punk-undergroundová kapela Yeškovy voči a punk-rockové Selhání systému. Je obdivuhodné, jak se podařilo tyto zdánlivě neslučitelné žánry vtipně skloubit. Velmi svižně působila tato hudební složka i ve scéně ušité přímo na míru pro Chorovi (jeden ze zakladatelů Jivínského Štefana), ve které se vypořádával se svou letitou křivdou, kdy byl vyměněn již notně opotřebovaný, ale autenticky vyhlížející štefanský klobouk za nový. Bylo to tak realistické, až se někteří obávali, že jde o opravdový konflikt. Pořadatelé však měli vše pod kontrolou a průvodce programem Štěpán Lustyk si s tím uměl poradit.

Zajímavým prvkem byla také tvorba malířek Růženy Bičíštové a Nikolý Šulcové, které po celou dobu konání vytvářely přímo v sále velkoformátový obraz. Ten se má stát darem pro Jivínského Štefana. Jak s ním bude naloženo dál, zatím nevíme, jisto je, že ještě dlouho po oficiálním skončení akce se malovalo a malovalo...

Vše, co bylo v sýpce možno zhlédnout (a poslechnout si), bylo svým způsobem jiné a nové. Byl to zábavný, ale zároveň důstojný podvečer. Pčinili se o to paní starostka města Lázně Bělohrad Alena Kuželová, vedoucí kultury René Vitvar, bělohradský archivář Josef Klazar, majitel sýpky Leoš Vrbata, Střední škola zahradnická v Kopidlně, město Kopidlno, Štefanská komise, ale také všichni návštěvníci a ti, kteří dodali na výstavku svá díla. Obdiv a poděkování zasluhují účinkující, tým obsluhující pulty s výborným občerstvením, vlídné šatnářky a mnoho dalších, kteří celou akci připravovali. Díky nim jsme mohli v Lázních Bělohradě zažít přímo lázeňskou duchovní očistu.

*Marie Faruzelová, organizátorka Jivínského Štefana
a kronikářka města Jičín, foto: MKS*

Roman Konopásek

Tentokrát se naší Hrdostí společně protančíme. Při jeho lekcích prošlapal ne jeden Bělohradák své taneční střevíce, někteří z nás se možná i poprvé zamilovali. Roman Konopásek – to je příběh ligového basketbalisty, který se mohl napsat úplně jinak, nebýt staršího bratra, krásné slečny v nádherných šatech a slepé závislosti. Od roku 1993 je tanečním mistrem a svůj um předává napříč generacemi po celém blízkém i vzdálenějším okolí při hodinách tanečních.

Kdy jste se dostal ke společenskému tanci?

Do 15 let jsem se aktivně věnoval basketbalu, se kterým jsem se dostal s týmem až do dorostenecké ligy. Můj starší bratr Jára pokračoval po absolvování základních tanečních dál v tanečním kroužku a tančil závodně. Ze začátku jsem se mu smál. Jenomže v patnácti jsem taky začal chodit do tanečních a tam jsem poprvé viděl tancovat bráchu s krásnou holkou, v úžasných šatech a smát jsem se přestal. Abych mu jen slepě nezáviděl, přihlásil jsem se v průběhu tanečních taky do tanečního kroužku a tím to začalo. S basketem jsem skončil. Zjistil jsem, že raději budu česat holkám vlasy a dělat jim zástěnu při převlékání před vystoupením než se po tréninku společně sprchovat s upocenejma klukama. Takže díky, brácho.

Jaké bylo vaše první vystoupení?

No, možná to tak nevypadá, ale já jsem stále stydlivý, nesmělý, zakřiknutý, málomluvný člověk, který se nerad někde ukazuje (všichni okolo se smějí). První veřejné vystoupení, ukázky společenských tanců, bylo to nejhorší v mém životě, co jsem do té chvíle zažil, a já litoval, že jsem nezůstal u basketu. Ale byla krásná odměna od partnerky a najednou jsem zjistil, že mě okolí začíná vnímat trochu jinak než doposud. I rodiče pozorovali pubertální změny. Chodil jsem vzpřímeně, nemluvil jsem tolik sprostě, slušně jsem se oblékal, začal jsem se holit, vonět, a dokonce jsem si pravidelně měnil i ponožky a spodní prádlo.

Co vás vedlo k tomu, abyste svoje zkušenosti z tanečního parketu začal předávat dál?

Když jsem si vytančil třídu „A“, tak jsem také na tanečních soutěžích působil jako odborný dozor a porotce. Každým rokem jsem musel absolvovat porotcovské zkoušky 2. třídy a hodnotil jsem tanečníky na soutěžích i mimo východní Čechy. Tím jsem i díky starším, zkušeným a vyhlášeným porotcům postupně získával bohaté teoretické vědomosti. Na Jičínsku bylo tehdy málo tanečních mistrů a jeden z nich mě oslovil, jestli bych po něm nevzal taneční kurz v Jablonečku, který pro něj byl už moc daleko. Do té doby jsem neměl mikrofon v ruce a nikdy před nikým veřejně nemluvil. Nedokázal jsem si sám sebe představit jako tanečního mistra. Byla to obrovská výzva. Kolega mě sice několikrát proškolil z mluvení do mikrofonu, ale bez publika. No a pak mě prostě hodil do vody... Nebylo to pro mě jednoduché a pro účastníky kurzu a diváky to musel být „zážitek“. Navíc jsem musel komunikovat s kapelou a radit jim, jak a co hrát. Koukali na mě, jako bych spadl z Marsu. Moje

první taneční, které jsem vedl jako mistr, se uskutečnily v roce 1993. Pak k tomu postupně přibývaly další kurzy v Nymburce, Slatinách, Hořicích, Ostroměři, Vrchlabí, Nové Pace, Lomnici nad Popelkou a Jičíně.

Je i v dnešní době moderních technologií stále zájem o klasické taneční lekce?

Naštěstí ano. Možná i díky moderním technologiím. A já si myslím, že je to stále ze stejného důvodu. Tanec spojuje. Pánové se naučí nejen dívku oslovit, ale také si s ní ve společnosti zatančit, a to bez pomoci sociálních sítí a zábavnou formou. Na prvních lekcích je občas vidět ostych, který se v průběhu tanečních ztrácí. Pravdou je, že za mě chodil do tanečních téměř každý, dnes už ne.

A co taneční pro dospělé?

Kdo neabsolvuje taneční v patnácti, ať už z jakéhokoli důvodu, později často zjistí, že by si na plesu taky rád zatančil, ale neumí to. Potom dospělí pánové přemlouvají své družky nebo manželky, aby se přihlásili do kurzů pro dospělé. Nebo obráceně? Je to vidět na stále stoupajícím počtu zájemců.

Mění se styl a požadavky na tance v závislosti na době, ve které se právě tančí?

Styly tanců se občas mění na profesionální úrovni. Na klasické taneční kurzy to má minimální vliv, ale tím nechci říct, že se roky tančí stejně. Spíš se mění styl výuky.

Co vás na kurzech nejvíce překvapilo?

Za dobu organizování tanečních mě překvapila a stále překvapuje spousta věcí. Jak od účastníků tanečních lekcí, tak jejich rodičů. Od různých originálních hlášek nebo výmluv až po oblečení.

Vím, že „prodlouženou“ máte vždy tematickou, jsou mladí kreativní i v době AI?

Přiznám se, že s tematickými prodlouženými jsem začal asi já. Nepamatuji, že by někdo v minulosti něco podobného pořádal. Chtěl jsem taneční trochu ozvláštnit. Začalo to maškarní prodlouženou. Potom brýlová, pak pyžamová, květinová, 60. léta, zvířátková a poslední hit je obrácená. Vím, že ne všem se to líbí, ale nejde se zavděčit každému. Myslím, že kurzisty to baví, jinak by nechodili. Na maškarních prodloužených se děti vyřádí asi nejvíce a kreativní skutečně jsou. No i když možná asi maminky. Originálních masek, klobouků, přestrojení jsem viděl skutečně přehršle. Jmenovat ty nejvtipnější, nejhezčí snad není ani možné. Občas vystavuji fotky na sociálních sítích.

Co vás i po tolika letech na výuce baví?

Já se v tanečních stále bavím, protože každý kurz je originální, pokaždé se sejdou jiní lidé, různá je i atmosféra a nikdy se nenudím. A navíc jsem pořád mezi mladými, takže se cítím stále mlád.

Mění se během let společenský oděv?

Tady je to jasně dané: do tanečních se chodí ve společenském oblečení. To se samozřejmě mění podle módních trendů. Mění se střihy i barvy obleků, střihy košil, tvary límečků i motýlků, o botách nemluvě. U dívek platí to samé, jen tomu moc nerozumím.

Co na vaše tančení říká rodina?

Jednu dobu se mnou učila i manželka Veronika. Ale pak se u nás doma najednou z ničeho nic objevily děti a někdo s nimi musel zůstat doma. Manželku pak vystřídala v tanečních jako mistrová nejdříve starší dcera a teď i mladší a obě jsou úžasné. Rodinná kapela mě dokonce v tanečních doprovází. Jeden čas s ní zpívala i starší dcera a současně ta mladší tančila jako mistrová a to bylo moc krásné a pro mě dojemné.

Jdete si ještě s manželkou někdy zatančit? Nemáte přitom pocit, že musíte ostatní spolutanečníky opravovat?

Plesy nás baví, ale vybíráme si. Nemám pocit, že bych někoho musel opravovat. Je vidět, že na plesech si to každý užívá, a to je fajn. Občas si tam připadám jako v tanečních, protože se potkám se spoustou bývalých kurzistů, jak dětí, tak hlavně dospělých. Je to moc milé.

Chtěl byste něco vzkázat čtenářům Bělohradských listů?

Asi jenom tolik, že podle mých přesných hodiněk značky Prim už hovořím hodně dlouho. Sportu zdar, tancování zvláště. Takže vážení, veselte se, bavte se, užívejte života plnými doušky a hlavně tančete, tančete. Na mých stránkách www.konopasek.info zjistíte, kdy a kde tančíme my.

(JaK), foto: archiv Romana Konopáska

Bělohradští čápi

Podle starého slovanského rčení je tam, kde jsou čápi, přítomné taky štěstí. Však také čápy jako symbol pohody ztvárňoval nejeden malíř. Najdeme je na obrazech Josefa Lady, Maxe Švabinského či Josefa Mánesa a naštěstí je můžeme vidět naživo už osmadvacátý rok také na bělohradském komíně u trati, v areálu zahradnictví Lejdar. Základ hnízda tam někdy roku 1998 umístil údajně pan Lacina, o ostatní se museli ptáci postarat sami. Doloňského roku zde vyvedli čápí rodiče 47 mláďat, v některých letech se to však nedařilo, většinou kvůli špatnému počasí. Pouze jednou jsme za celou dobu hnízdění čápů viděli ornitologa, který zde kroužkoval mladé.

Komín u trati obsazují koncem března

Byť české přísloví praví, že na svatého Řehoře (13. března) přilétá čáp od moře, ti bělohradští jsou k vidění později: první čáp se na hnízdě objevuje koncem března nebo začátkem dubna, samice přilétá zpravidla jako druhá. Letos byl na bělohradském hnízdě první čáp zpozorován v sobotu 22. března 2025 ve 14:23 hod. Druhý čáp potom následoval o pět dní později, 27. března ve 14:30. Občas dochází mezi ptáky k bojům o hnízdo. Jeden takový souboj jsme viděli 29. dubna 2001, kdy byl vetřelec sražen do sousedního, vyššího komína a byl krvavě zraněn. Jeho zachránce si musel přinést klíč na matice, odšroubovat desku ve spodní části komína, čápa pak vyjmul a vypustil. V dubnu 2012 dokonce srazil místního čápa vlak, samec zahynul, samice po pár dnech přijala jiného, ale mláďata už neodchovali.

Kde jinde sledovat život čápů

Fenoménem doby jsou webkamery, umístěné na některých hnízdech našeho kraje. Pozorovatelé tak mohou vidět snůšku vajec, klubání mláďat, krmení, ale třeba i jejich úhyn a vyhození z hnízda. Hodně monitorovaná jsou hnízda v Mladých Bukách, Trutnově a Bohuslavicích u Trutnova. Zážitek je kroužkování mláďat na těchto hnízdech ornitologem Petrem Kafkou, který svoji práci komentuje a jednotlivé čápíky pojmenovává. Jeho práce ve výškách je obdivuhodná. Pro zájemce doporučuji sledování na www.capibohuslavice.cz/live, kde si můžete spustit přenos z kamer živě.

Rudolf Velebil, LeV, foto: Josef Vrána a Rudolf Velebil

Poznámka redakce: Město Lázně Bělohrad v současné době zvažuje všechny aspekty instalace webové kamery snímající dění v čápím hnízdě na komíně v areálu zahradnictví Ludvík Lejdar v Lázních Bělohradě. V průběhu hnízdní sezóny zjistí potřebné technické, ekologické a právní podmínky a zváží morální aspekty. Na jejich základě přijme rozhodnutí, zda bude tento projekt realizovat.

VÍTE ŽE:

Čáp bílý je tažný pták, jeho opeření je převážně bílé (z Bělohradu známe i černého čápa, ten se však od bílého zásadně liší, nejen barvou, ale i způsobem života, hnízdišti a lokací zimovišť), letky jsou černé a dlouhý špičatý zobák spolu s tenkýma dlouhýma nohama má nápadně červený. Délka těla dosahuje 95–110 cm a rozpětí křídel 180–218 cm. Čáp je masožravec a složení jeho potravy se liší v závislosti na oblasti výskytu. Do jeho jídelníčku patří menší savci (hraboši, krtci), hmyz, žáby a žížaly, méně také plazi, plži, ryby, měkkýši, ptačí vejce i ptáčata jiných druhů ptáků nebo mršiny. Čápi, kteří se mohou dožít až 30 let, tvoří monogamní páry, které se rozmnožují každý rok v průměru třemi až pěti vejci. O mláďata se starají oba rodiče. Vyhledávají otevřenou krajinu

s vlhkými loukami, mokřady, rybníky, kde mohou získat dostatek potravy. K hnízdění si vybírají vyvýšená místa, jako jsou opuštěné tovární komíny, střechy, sloupy elektrického vedení či kostelní věže. Na podzimní tah se čápi z Česka do Afriky vydávají převážně jihovýchodním směrem přes Turecko a Izrael, méně často jihozápadním směrem přes Španělsko a Gibraltar. Člověku nepřísluší zasahovat do přirozeného běhu jejich života. Česká ornitologická společnost má zmapovaná čapí hnízda v ČR, a to nejen ta s nájemníky, ale i neobsazená. Kdokoliv může vložit svá pozorování na projekty.birds.cz/capihнизda/mapa. Loni vylétlo z 849 sledovaných hnízd v ČR 2520 mláďat, což byla velmi úspěšná hnízdní sezóna.

#KOUSEK DO POČTU

Lípa

Má milá lípo, ty strome košatý, chodívám kolem tvé majestátní krásy. Ne nadarmo jsi stromem národním, však pohleďte na ni, pocestní. Prozradí, stará dámo, jaká tajemství se ukrývají ve tvých letorostech. Vyprávěj příběhy věků – příběhy smutné i veselé, ty prvních lásek i pohřebních kočárů. Co šeptali si milenci pod tvými větvemi a jak hořké byly slzy pozůstalých žen, které zalévaly tvé kořeny.

Má drahá lípo, jsi matka příroda, povídej, koho tvá koruna objímá. S prvními paprsky odměnou bývá ti ten sladký zvuk ptačích serenád nebo snad blízkost zrození života, když pukají skořápky ve hnízdech? Závídím ti ten pohled na noční oblohu v polích, kde jen noční pták rozbíjí úplnost ticha. Záblesky hvězd i sílu úplňků, co nutí soustředit naše pohledy nahoru.

Co viděla jsi z koruny své výšky, co šeptali ti pocestní. Sedím tu opřená, poslouchám šustění – to jsou ty příběhy, příběhy života – lásky a trápení, příběhy štěstí i smutku, příběhy tvorů všech, co mohli cítit omamnou vůni tvých květů. Má drahá lípo, se srdcem na dlani, přijmi dnes moje vyznání.

text a foto: Jak

Městský ples

Dne 22. března se v Bělohradské sýpce konal Městský ples. O zábavu se postarala kapela Timbre Music, která v několika blocích zahrála nejen plesové tance, ale také průřez známými melodiemi z 30.–90. let.

Občerstvení zajistila Bělohradská sýpka. V rámci programu nechyběl ani fotokoutek a tombola, která byla díky krásným darům od místních podnikatelů a firem opravdu bohatá.

Věříme, že letošní ples obnoví v Lázních Bělohradě další tradiční akci, a již teď se těšíme na příští ročník.

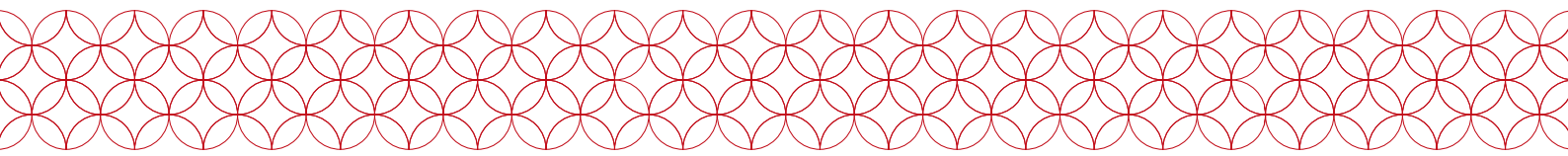

Poděkování

Město Lázně Bělohrad děkuje všem, kteří poskytli ceny do tomboly: SŠGS, Libor Suchý, AMADEA s.r.o., V-GARDEN, CK Hoška Tour, Manufacturing, Lesní svět, Filipa, ZEPO Bělohrad, Myslivecký spolek LB, Lázně Bělohrad a.s., Vilela, restaurace U Sehnalů, Kubátkůž. cz, penzion Věžička, zahradnictví Lejdar, Michaela Schusterová, boty Eva Bílková, Jitka Břeská, Alena Kuželová.

*Text za MKS Andrea Kulhánková,
Foto: Roman Kunčík*

Za větrnými mlýny

Rytíř don Quijote de la Mancha ze slavného románu spisovatele Miguela Cervantese bojoval se čtyřiceti větrnými mlýny, v Česku jich jednu dobu bylo dokonce kolem tisícovky. Kam se za nimi vydat dnes? Přinášíme pár tipů z našeho kraje i z Bělohradu dobře dostupné polské Strzegomi.

Větrný mlýn Borovnice

Kde: obec Borovnice, okres Trutnov, Královéhradecký kraj

Otevírací doba: komentované prohlídky květen–říjen (víkend)

Web: vetrak.borovnice.cz

V obci Borovnice stálo kdysi pět větrných mlýnů, do 20. století se zachoval pouze jeden – byl tu do roku 1968, do dnešních dnů z něj zbyla už jen podezdívka ve tvaru kříže. Ta je k vidění asi 1,5 km od místa, kde je povedená replika původního mlýna. U jeho pozůstatků se stojí za to zastavit. Na místě je památník větrného mlýna a lavička s krásným výhledem do krkonošské krajiny.

Nový mlýn takzvaného německého typu byl dokončen v roce 2020 díky Spolku Větrák, za přispění obce, místních řemeslníků a několika škol z okolí, mimo jiné i bělohradských studentů oboru truhlář ze SŠGS. Mlýn je vybaven funkční mlynářskou technikou, může se otáčet po směru větru stejně jako jeho originál. Konají se tu po celý rok kulturní akce, zájemci mohou o víkendech absolvovat komentované prohlídky, které je seznámí s historií i fungováním mlýna. Možná se dozvědí i to, k čemu sloužila malá kulatá nezasklená okna.

Foto: Martin Kühnel

Mlýn Černilov

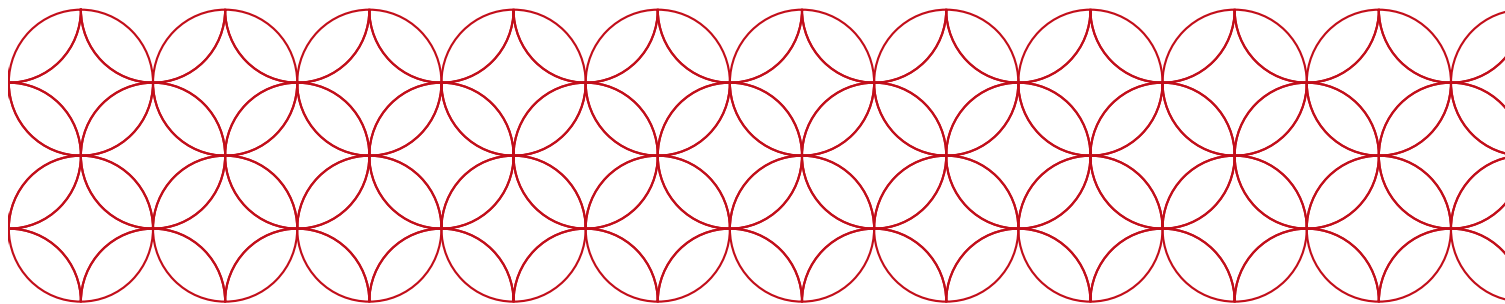
Kde: obec Černilov, okres Hradec Králové, Královéhradecký kraj

Otevírací doba: exteriér volně celoročně, prohlídka na objednání

Web: www.mlyncernilov.cz

Tento mlýn vznikl v roce 2016 na popud místního občana a potomka mlynářů Jaroslava Horáka, který je pravnukem mlynáře Voženíla a také provozovatelem funkčního průmyslového mlýna na mouku v Předměřicích nad Labem. Sám se na stavbě také podílel. Předlohou byly autorovi mlýny holandského typu, barevnost a hravost mlýna je zase inspirovaná díly světoznámých architektů Antoniho Gaudího a Friedensreicha Hundertwassera. Návštěvníci si zde připadají díky tomu jako v pohádce. K mlýnu přiléhá land art „černilovské Stonehenge“ a originální posezení. Mlýn je galerií, a i když se jeho lopatky točí pomocí elektromotoru, nemůže mlít. Děti si mohou zkusit najít maskota mlýna – Jednookého, bytost, která se dívá z barevného okenního rámu. Když budete u mlýna, nevynechte ani blízkou venkovní galerii Mokrou louku a Pohádkov – místa s barevnými dřevěnými i mozaikovými sochami, na jejichž vzniku se podílel také Jaroslav Horák. Naleznete tu třeba neobvyklý „strom“ s tulipány, který autoři vyřezali z rozvětvené části spadlého dubu z Hořicka, místo koruny mu však roste hned deset tulipánů.

Foto: www.mlyncernilov.cz

■ Větrný mlýn Vrátno

Kde: obec Vrátno, okres Mladá Boleslav, Středočeský kraj

Otevírací doba: exteriér volně přístupný, interiér při akcích

Web: www.atelier-rukama.cz

Vrátný mlýn je vzácně dochovaná zděná stavba z roku 1870, díky čemuž je také kulturní památkou. Na Kokořínsku kolem Mšena byly v minulosti takové mlýny tři, ale dochoval se pouze tento jediný. Čtyřpodlažní mlýn holandského typu s otočnou střechou je impozantní svou velikostí i dominancí v krajině, kolem něj jsou široko daleko pouze pole a louky. To, že je mlýn v pěkném stavu, je zásluha stávajících majitelů. Poté, co z něj zbyla jen ruina s obvodovým zdívem a posléze byl nevhodně upraven, museli dnešní majitelé hodně bourat a dalších pár let mlýn citlivě rekonstruovat do současné podoby. Příležitostně se zde konají výtvarné kurzy, mlýn je možné si pronajmout na svatební obřad. I když do areálu přímo k mlýnu nelze běžně vstoupit, na návštěvníky čeká u plotu informační tabule s potřebnými informacemi o památce a také nedaleká lavička a boží muka, které do krajiny vrátili na vlastní náklady v roce 2018 přátelé vrátnského mlýna.

Foto: Viliam Folta

■ Wiatrak prochowy Strzegom (PL)

Kde: město Strzegom, okres Svídnice, Polsko

Otevírací doba: přístupné volně celoročně

Web: strzegom.pl

zabytek.pl/pl/obiekty/zolkiewka-wiatrak-holender

Pokud máte více času, vydejte se do polského města Strzegom, které je partnerským městem Hořic a díky těžbě žuly, čediče a kaolinu je také součástí Cesty kamene, jež má zastavení i v našem městě. Ve Strzegomi, která je od Bělohradu vzdálená 108 kilometrů, najdete nejen alej soch podobnou hořickému vrchu Gothard, ale také pozůstatek větrného mlýna, kterým se mlel kámen. Na veřejně přístupném místě s parkem je kromě opravených rozvalin mlýna krásný výhled do okolí. Na dohled, v kilometr vzdálené Żółkiewce, lze vidět v těsné blízkosti žulového lomu další větrný mlýn holandského typu z 19. století. Na rozdíl od strzegomského mlýna je neobyčejně zachovalý a stojí za návštěvu, i když je již nefunkční a je součástí obytných budov v soukromém vlastnictví.

Foto: Lukasz Grzelik

*Za poskytnuté informace děkuji Lucii Křemen Kozelské (mlýn Vrátno) a týmu Větráků v Borovnici.
Lucie Hronová*

Dětská gynekologie

Včasná diagnostika a odborná péče pomáhají předcházet problémům

Ačkoliv se s gynekologickými problémy nejčastěji potýkají dospělé ženy, praxe jednoznačně ukazuje, že tyto nemoci postihují stejně tak i děti. V minulosti představoval obor dětské gynekologie jistě tabu, informovanost o něm byla nedostatečná, to se však postupně mění. Významný podíl na tom má lékařka a prezidentka dětské gynekologie v České republice MUDr. Dana Ondrová, Ph.D. „Včasná diagnostika a specializovaná péče pomáhají zajistit nejen zdraví dětských pacientek, ale také jejich budoucí plodnost a celkovou kvalitu života,” vysvětluje doktorka Ondrová.

Co trápí malé pacientky

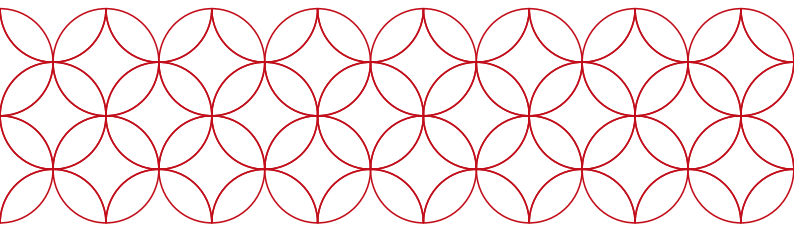
Už v prenatálním období mohou být u nenarozených dívek vyzorované cysty, které je potřeba po porodu hlídat a případně operovat. Mezi další problémy patří výtoky ve všech obdobích vývoje dítěte s celou řadou příčin. K návštěvě ambulance dětské gynekologie vedou hormonální dysbalance, poruchy menstruačního cyklu a další problémy. Gynekologické komplikace ale může přivodit i operace slepého střeva. Cílem následné léčby je zabránit tvorbě srůstů a minimalizovat tak riziko budoucí neplodnosti nebo chronické bolesti. „V roce 2008 jsme otevřeli indikaci dětských gynekologických nemocí pro naše dětské lázně. Právě tady se zaměřujeme na léčbu dívek po opakovaných gynekologických zánětech a po operacích v malé pánvi, jako je apendektomie, operace cyst vaječníků či torze,” doplňuje MUDr. Jitka Ferbrová, místopředsdkyně představenstva Lázní Bělohrad, a. s.

Pro včasnou diagnostiku všech nemocí je stěžejní spolupráce pediatrů, chirurgů, urologů, ale také psychologů a především rodičů. „Například ke slepení zevních rodidel většinou dochází v důsledku špatného ošetřování. Matky ani otcové nebývají poučeni a pak může dojít k různým zánětům,” popisuje jeden z problémů MUDr. Dana Ondrová a dodává: „Oni se starají tak, jak nejlépe umí, ale nebylo jim to předem dobře vysvětleno. Kdyby byla informovanost větší, ubylo by plno pacientů.”

Důležitý je citlivý přístup k dětem

Kromě rozšiřování povědomí o dětských gynekologických nemocech upozorňuje MUDr. Ondrová na důležitost citlivého a personalizovaného přístupu k dětským pacientkám. Starší metody vyšetření nebyly vždy dostatečně šetrné k individuálním potřebám dítěte, což zanechávalo trvalé stopy v jejich psychice i zdravotním stavu. „Každé období dítěte je velmi specifické. Jinak

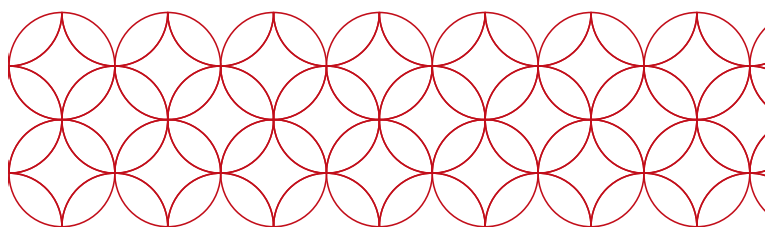
musíme přistupovat k miminku, jinak k dítěti ve školce, jinak k dospívající dívce. To je to, co nás odlišuje od dospělé gynekologie.“ Právě na to klade lékařka důraz během výukové a školící činnosti, které se v rámci svého oboru věnuje. Přednáší na lékařských kongresech nejen v České republice, ale i ve světě a pravidelně navštěvuje také zdravotní personál dětských lázní v Lázních Bělohradě, se kterými intenzivně spolupracuje.

„V Lázních Bělohradě jsem byla s vlastní dcerou po operaci slepého střeva, když jí bylo sedm let. Díky tomu jsem získala osobní zkušenost, která je pro mě stěžejní při doporučování lázeňské péče pacientům,“ svěřila se doktorka Ondrová. Do lázní posílá pacientky nejen po operacích v malé pánvi, ale také s problémy menstruačního cyklu nebo po opakovaných gynekologických zánětech. „V rámci lázeňské léčby využíváme přírodní zdroj slatinu, ze které připravujeme obklady. Dále pracujeme s celou řadou koupelí od vířivé a hydromasážní po různé druhy přísadových. Důležitou součástí je cvičení nebo elektroterapie,“ jmenuje dostupné procedury MUDr. Petra Jedličková, vedoucí lékařka dětských lázní v Lázních Bělohradě. Díky prokrvení postižené oblasti se rychleji odbourávají škodlivé látky a tělo pacientek se dříve dostává do normálního stavu. „Předcházíme tak srůstům, které do budoucna dělají problémy v oblasti početí. Kromě toho mohou srůsty způsobovat i bolesti při močení nebo u pohlavního styku. To by se nemělo podceňovat,“ vysvětluje MUDr. Dana Ondrová, předsedkyně České společnosti gynekologie dětí a dospívajících.

Díky bohatým aktivitám není na smutek čas

I když jsou argumenty pro lázeňskou péči o děti přesvědčivé, stává se, že rodiče nesouhlasí. „Většinou je to z důvodu psychického diskomfortu, zkrátka se bojí odloučení, mohou si však domluvit návštěvy dětí. Ty mají v Lázních Bělohradě i spoustu aktivit mimo léčbu, takže si troufám říct, že si to tam užívají,“ popisuje fungování dětských lázní MUDr. Ondrová. Mezi volnočasové aktivity patří různé hry, přednášky, sezónní akce. „Teď se účastníme filmového festivalu A-FilmTeensFest se snímky od dětských tvůrců. Až bude hezky, tak se těšíme na turnaj v minigolfu, společné opékání nebo třeba oslavu čarodějnic. Děti baví hipoterapie a plánujeme i canisterapii,“ jmenuje oblíbené aktivity a terapie malých pacientů Adéla Kulhánková, sestra z bělohradských dětských lázní. Kombinace odborné léčby, citlivého přístupu a volnočasových aktivit pomáhá dětem nejen po zdravotní stránce, ale i v jejich celkovém psychickém komfortu. Díky komplexní péči se mladé pacientky snáze vrací do běžného způsobu života bez traumat a obav z budoucích komplikací.

Veronika Kašparová, foto: Lázně Bělohrad, a. s.

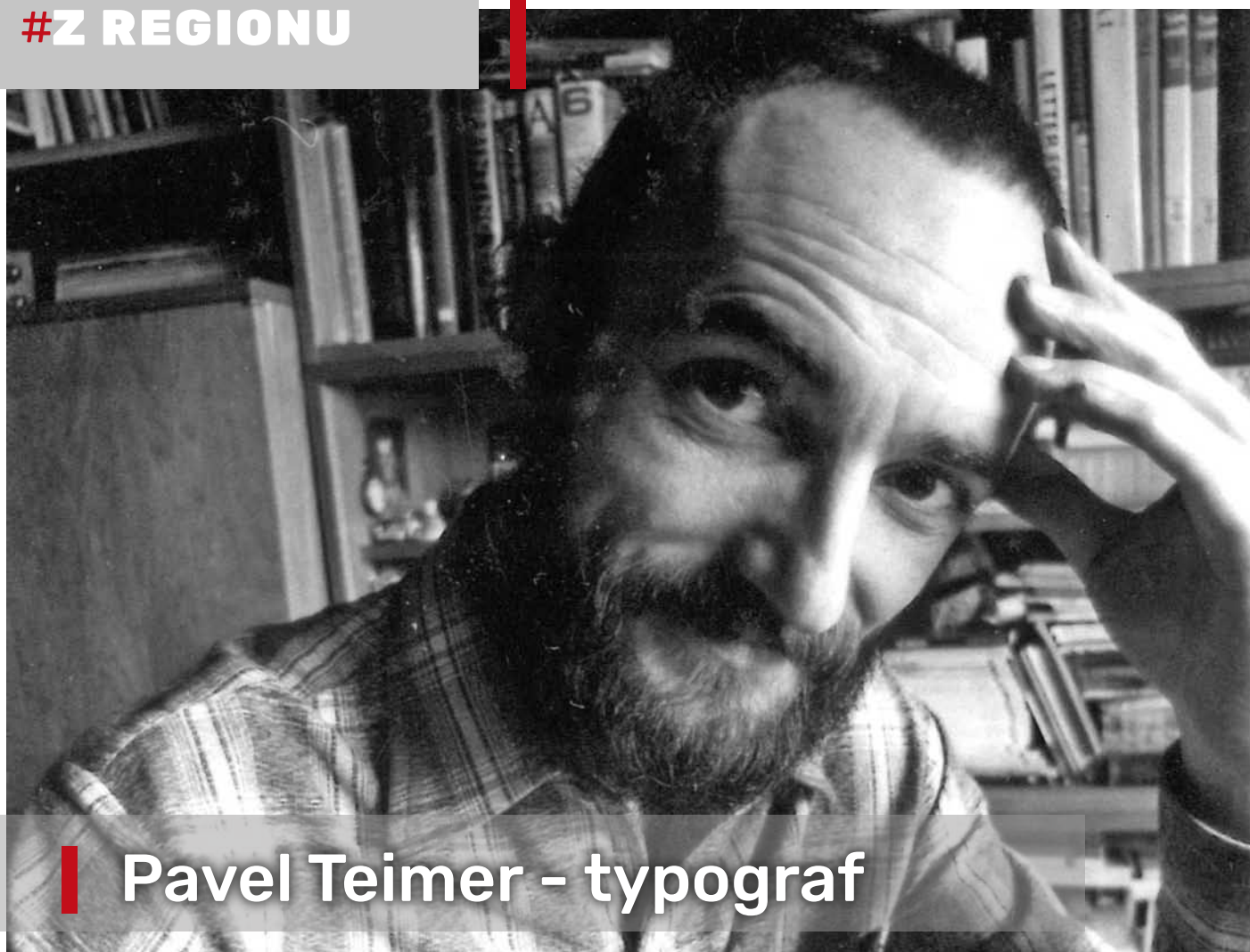
ZDRAVÍ • POHYB • KULTURA

ZAHÁJENÍ lázeňské SEZONY

24. 5. 2025 • 10.00
AREÁL U MINIGOLFU

120 LET NÁZVU MĚSTA

FB UDÁLOST

Pavel Teimer – typograf

Bělohradský rodák Pavel Teimer, kterého bychom si rádi připomněli, by letos oslavil své 90. narozeniny.

Narodil se 6. dubna 1935 v Lázních Bělohradě v domě č. p. 123 (rohový dům naproti nynější prodejně květin Lejdarových) do rodiny obchodníka. Jeho otec Oskar V. Teimer vystudoval lesnictví v Turnově. V oboru však nesetřval, stal se obchodníkem. S rodinou se přestěhoval do Miletína, kde provozovali hokynářství. Později, v roce 1929, si otevřel Oskar V. Teimer v Bělohradě svou vlastní prodejnu s kancelářskými stroji a potřebami. O dva roky později potkává svou budoucí manželku Marii, rozenou Krausovou, a zakládají rodinu. Bydlí v domě č. p. 156 (nyní dům pana Voláka na Malém náměstí) v jedné malinké místnosti v zadní části domu. Po dvou synech – Oskarovi (* 1932) a Jiřím (* 1933) – na svět přišel Pavel. I přes skromné podmínky k bydlení přibývají v rodině ke třem synům postupně další tři děti – Marie (* 1936), Viktor (* 1938) a Antonín (* 1940).

Talent zdědil po mamince

Pavel absolvoval školní docházku na bělohradské devítiletce. Už v té době si okolí všímalo jeho pečlivosti a výtvarného talentu, který nejspíš zdědil po své mamince Marii. Ta byla vůbec první žačkou sochařství na Státní průmyslové škole sochařské a kamenické v Hořicích. Její rodinná situace byla ovlivněna brzkou ztrátou maminky.

Otec přivádí do rodiny novou ženu, která k Marii přistupuje přísně, až tvrdě. Ta proto volila založení vlastní rodiny na úkor dokončení studia. Školu ukončila třetím ročníkem. Výtvarné činnosti se však věnovala dál i po vstupu do manželství. Rodina si pořizuje další obchod s hračkami a papírnickým a galanterním zbožím. Marie navrhuje letáky do obchodu, instaluje výstavy, tvoří a pro děti je velkou inspirací i vzorem. I přes pracovní vytíženost se jim naplno věnuje a podporuje je v jejich uměleckém citění. Předává jim lásku k výtvarnému umění a zároveň mnohé praktické zkušenosti.

ābcdēfghijklmnöpqrřstuvwxýž
ABČDĚFGHÍJKLMNÓPQRŠTUVWXYŽ

ābcdēfghijklmnopqrřstuvwxýz
ABCDEF GHIJKLMN OPQRSTUVWXYZ

[&.,;-?!) 1234567890 [&.,;-?!)

NÁVRH KLASICISTICKÉ ANTIKVY
A ITALIKY Z ROKU 1867
REALIZUJE N. P. GRAFOTECHNA

ABCDEF GHIJKLMN OPQRSTUVWXYZ
ābcdēfghijklmnopqrřstuvwxýz

KNIŽNÍ PÍSMO
PRO SOUVĚZ V ROKU 1860

Talentovaný grafik

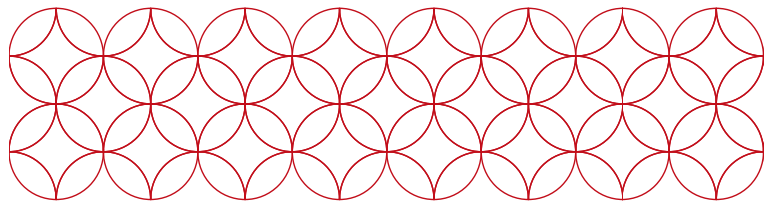
V roce 1950, kdy Pavel dokončil základní školu, nebyla politická situace v zemi živnostníkům nakloněna. Studium na střední škole mu nebylo umožněno. Proto pomáhal v obchodě, příliš ho to však nebavilo, a tak se v 15 letech rozhodl postavit na vlastní nohy. Odešel do dalekého Trenčína, kde nastoupil jako dělník do začínající Komunotechny. V roce 1952 začal na základě doporučení ze zaměstnání navštěvovat Střední odbornou školu výtvarnou v Praze, později známou jako „Hollarka“. V roce 1956 nastoupil na VŠUP pod vedením prof. Františka Muziky. Se svým profesorem i spolužáky si ovšem moc nerozuměl, měl totiž jasnou představu o studiu. Jeho vyhraněnost a zaujatost k tvorbě písma ho stavěly do role rebela. Odešel po dvou semestrech. Nastoupil vojenskou službu, což v padesátých letech nebyla radostná perspektiva, ztratil soukromí a čas k realizaci svých nápadů. V roce 1959 byla vypsaná celostátní soutěž k tvorbě nového krásného českého knižního písma. Ta byla pro Pavla velkou výzvou. Byl ochoten podstoupit bolestivé sebepoškození, aby docílil předčasněho propuštění z vojenské služby, a mohl tak pracovat na svých návrzích. V soutěži sice nevyhrál, nicméně byl označen grafkem Reném Muratem za talent, o němž se ještě určitě bude mluvit.

Život plný zvratů

Pavův život byl kvůli jeho náročné povaze plný zvratů a problémů, jak pracovních, tak i osobních. V roce 1960 se oženil s Mirkou. Nejprve pracuje jako vychovatel v Třebechovicích, později jako technický redaktor ve Státním pedagogickém nakladatelství (SPN). V roce 1961 se mu narodila dcera Pavla. Manželství však mělo krátkého trvání, v roce 1963 se rozvádí. V druhém manželství s Hanou se mu v roce 1967 narodí druhá dcera Johana a opět po dvou letech přichází rozvod. Od roku 1966, kdy opustil SPN, pracuje jako samostatný grafik na volné noze. V roce 1967 byl vyzván k účasti v soutěži na návrh typografického písma pro vědecko-technickou sazbu.

Na podzim následujícího roku předložil soubor, který převyšoval zadání soutěže – obsahoval komplexní pojetí různých typů abeced, jež jsou estetické, osobité, plné kreslířské invence. Získal za něj v soutěži druhé místo. Pracoval na svém růstu a neustále hledal harmonii, v osobním životě se však cítil osaměle. Navštěvoval epigrafická místa doma i v zahraničí a střádal podklady písem použitých na středověkých a renesančních památkách. Pomocí frotáže (umělecká technika kopírování, resp. přenášení reliéfní struktury na papír, pozn. redakce) a fotografie zaznamenával prvky písem a zřejmě měl v plánu sestavit rekonstrukce použitých abeced. Tak, jak se mu to podařilo u abecedy z křtitelnice v Hněvčevsi a ze zvonu v Mlázovicích. Stal se členem Svazu českých výtvarných umělců.

Na jaře roku 1970 se mu ale vše zhroutilo. Rodina, pracovní zázemí. S obdobím normalizace přišla změna složení nakladatelství. Takový tlak už byl na Pavla příliš. Rozhodl se ukončit svůj život. Zemřel 21. 3. 1970 v pouhých 35 letech. Pochován byl na Byšičkách, na hřbitově u kostelíka sv. Petra a Pavla. Krátce po jeho smrti se uskutečnila v Památníku písemnictví výstava Pavel Teimer – písmařova pozůstalost. Z výstavy se však část jeho pozůstalosti vytratila neznámo kam. Jeho písmo

bylo v roce 2006 zdigitalizováno Tomášem Brousem a můžete jej najít jako font Teimer. Ve výročním roce 2015 o něm a jeho díle vychází v internetovém časopise Bubínek revolveru článek od Jana Solperry a ve třetím čísle Bělohradských listů příspěvek od Jiřího Sehnala. Spisovatelka a překladatelka Věra Kociánová, která se již několik let zabývá studiem písmařova života a díla, se snaží, aby jméno tohoto významného grafika a skrytého klenotu české typografie nebylo zapomenuto. V roce 2021 se jí podařilo zorganizovat setkání rodiny a přátel Pavla Teimera. Z tohoto setkání vzešly další dílky do mozaiky jeho života, s nimiž se budete moci blíže seznámit v připravované monografii, kterou by chtěla v tomto výročním roce dokončit. V rámci festivalu Knižní lázeň, který se plánuje na 11. října 2025, bude ke zhlédnutí výstava věnovaná Pavlu Teimerovi. Těšíme se na viděnou!

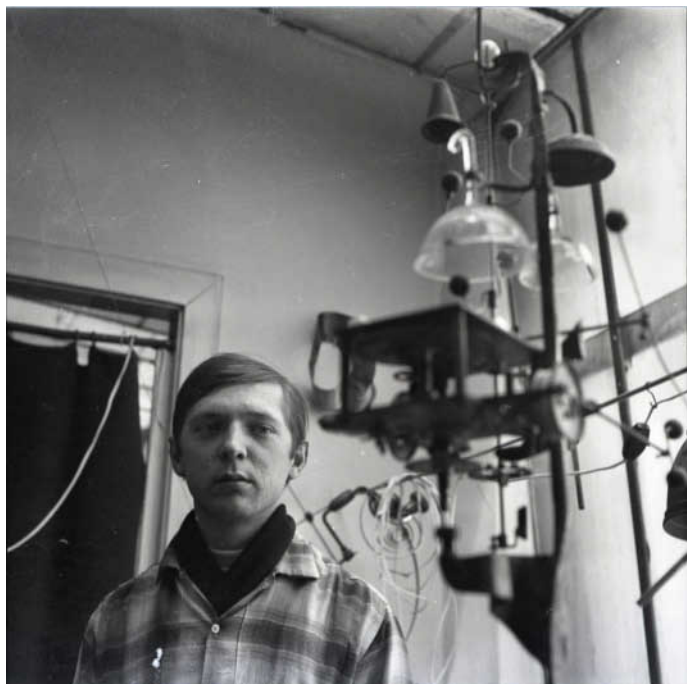
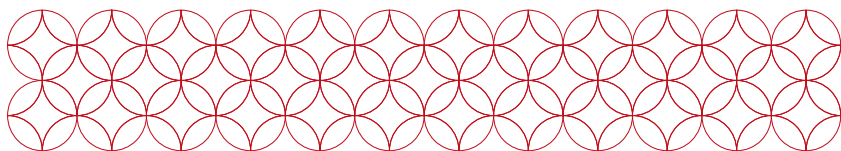
*Za rodinu Teimerovu Celestýna Krausová
foto: archiv rodiny*

ABCDEF GHI
JKLMNOPR
STUVWXY
ZDGJSJMN

ABECEDA Z KŘTITELNICE
V HNĚVČEVSI
NÁVRH Z ROKU 1969

PVRGMISTR
ABCDEFGHIJKLMN
RSTVWXYZ

PURGMISTR
ABECEDA ZE ZVONU V MLÁZOVICÍCH
NÁVRH Z ROKU 1969

Sen sochaře Jana Wagnera v Hořicích

Kdy: 10. 4. – 20. 7. 2025

Kde: Galerie plastik Hořice

Více informací: galerie.horice.org

Výstava Jan Wagner: Sochařův sen připomíná dvacet let od Wagnerova úmrtí dílo a osud autora, který je dnes širší veřejnosti téměř neznámý. Představuje výběr tvorby ze všech tvůrčích etap autora, který byl na české výtvarné scéně solitérem stojícím mimo dobové výtvarné proudy. Sochař, medailér a pedagog Jan Wagner (1941–2005) spojil podstatnou část svého profesního i osobního života s Hořicemi. Pokračovatel sochařského rodu Wagnerů zde nejen částečně žil a tvořil, ale ve dvou etapách i pedagogicky působil na místní Střední uměleckoprůmyslové škole sochařské a kamenické. Součástí výstavy budou dosud neznámé fotografie raných Wagnerových děl z archivu Pavla Paula uloženého ve Vědecko-výzkumném pracovišti AVU.

Absolventský koncert žáků ZUŠ Nová Paka

Kdy: 28. 4. 2025 17:00

Kde: Novopacký klášter – sloupový sál

Více informací: www.zusnovapaka.cz

Vystoupí žáci hudebního oboru základní umělecké školy v Nové Pace, představí se také absolventi výtvarného umění, kteří v den koncertu vystaví své závěrečné práce.

Čarodění

Kdy: 30. 4. 2025 15:00

Kde: Jičín, Valdštejnská lodžie

Více informací: www.valdstejnskalodzie.cz

Rodinná akce, při které v barokní památce postavené Albrechtem z Valdštejna ožijí čarodějné bytosti. Tematicky komponovaný program s dílnami, divadly, koncerty a výpravnou cestou. Večerní program vytvoří Maraca, hudební skupina se zpěvačkou a violistkou Gabrielou Vermelho, či BraAgas, kapela na pomezí world music a středověké hudby inspirovaná sefardskou, balkánskou a skandinávskou hudbou.

Čarohraní

Kdy: 30. 4. 2025 18:00

Kde: DDM Stonožka Nová Paka

Více informací: www.ddmstonozka.cz

Hudba, dílničky, zábavné aktivity pro děti i dospělé.

Novopacký šutrák 2025

Kdy: 3. 5. 2025

Kde: Hotel Centrál, Nová Paka

Více informací: ipms-krkonose.cz

24. ročník soutěžní výstavy plastických a papírových modelů.

Modely letadel, bojové i civilní techniky, aut, dioramat, figurek, lodí, ponorek a architektury.

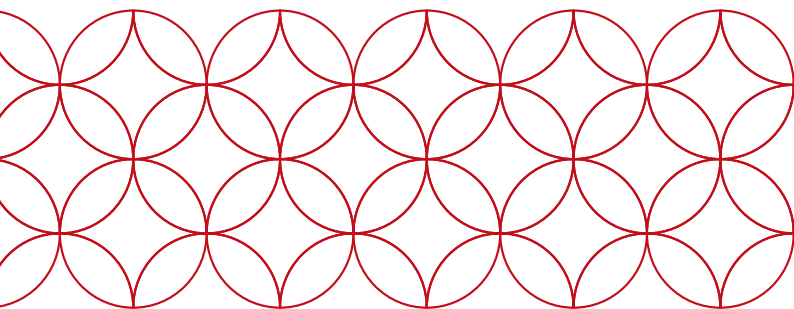
Loutkobraní

Kdy: 17. 5. 2025

Kde: Jírovky sady, Nová Paka

Více informací: kultura-novapaka.cz

Dětský festival plný loutkových pohádek, dělen a hraní.

Veteránem okolo Pecky

Kdy: 18. 5. 2025

Kde: různá místa, městys Pecka

Více informací: www.mestys-pecka.cz

Čtvrtý ročník výstavy a orientační jízdy auto a moto veteránů.

Start na náměstí Kryštofa Haranta, cíl koupaliště a kemp Pecka. Akce se zúčastní více než osmdesát historických strojů.

Nová knížka

V těchto dnech vychází ilustrovaná povídková dvojknižka autorů Šárky Jechové a Eduarda Čeliše **Zlatej Bělohrad i Josef**. Publikace je k dostání v bělohradských trafikách, v Rýdlově pekárně a informačním středisku města.

Připravila Lucie Hronová

2025

KULTURNÍ PROGRAM duben - květen

15.4.
18:00

SUCHÝ & ŠLITR

Autorské čtení P. Klusáka a koncert

Bělohradská sýpka

19.4.
19:00

KLUBOVÁ SCÉNA

Tři kapely - Dukla, Dory,
Ruiny blahobytu

Bělohradská sýpka

27.4.
15:00

JAKOUBKOVO SPLNĚNÉ PŘÁNÍ

Loutková pohádka

Bělohradská sýpka

1.5.
13:00

POLÍBENÍ POEZIÍ

Milostná poezie, káva, hudba

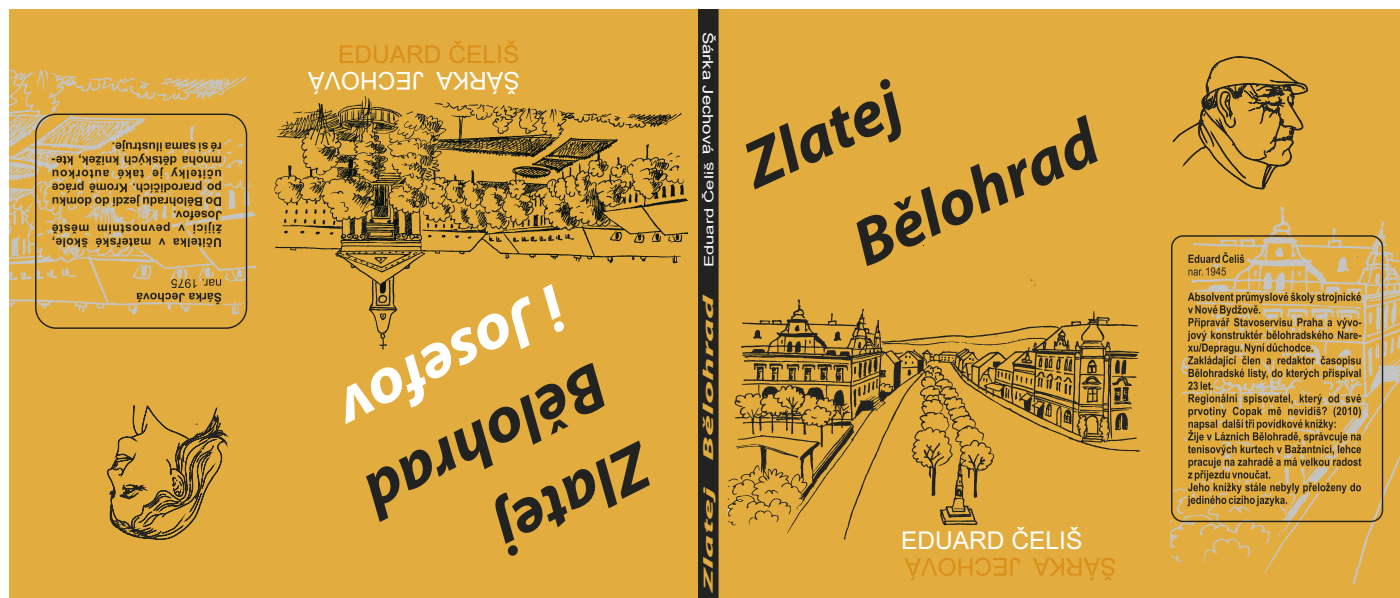
Zámecký park

1.5.
15:00

MÁJOVÝ KONCERT

Zahraje kapela Javorka

Zámecký park

80 let od pádu letadla B-17G u Hřídělce 20 let od vybudování Památníku americkým letcům

Ve středu 14. února 1945 vzrušila obyvatele vesnic na sever i západ od Lázní Bělohradu událost, která do toho času v okolí neměla obdoby a zapsala se do historie letecké války ve východních Čechách. V protektorátu Čechy a Morava to byl den jako každý jiný, ale lidé přes všechny starosti prožité války už cítili její brzký konec. Uplynulou noc bylo dunění výbuchů bombardování slyšet až sem do Podkrkonoší. Bombardovací letectvo RAF při dvou útocích více než 750 letadly zasáhlo Drážďany. Daleko od Hřídělce na letištích 8. letecké armády USA ve Velké Británii už běžela, jako téměř každý den, další operace ke zničení dopravních uzlů v tomto městě na Labi (přes 300 bombardérů) i cílů ve vnitrozemí třetí říše.

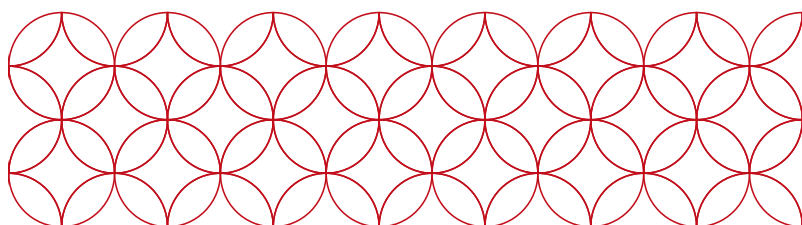
Jak se to všechno seběhlo

Hodinu po poledni toho slunného únorového dne vyrušil občany vesnic kolem Lázní Bělohradu nepravidelný hluk motorů hořícího letadla vysoko na obloze. Nikdo netušil, že necelou půlhodinu předtím se již na severu Čech ze stejného stroje snesli pod vrcholíky padáků zadní střelec Sgt. Nahmias z New Yorku, boční střelec Sgt. McDonough z Massachusetts, radiooperátor Sgt. McChesney z Kentucky a spodní střelec Sgt. Lubojacky z Texasu. Už během prvního velkého okruhu kolem města jeho palubu opouštěli na padácích zbylí členové posádky. V blízkosti Lužan vyskočil 2. pilot 2Lt. Whitelaw z Floridy, horní střelec T/Sgt. Standlee jr. z Missouri, navigátor 1Lt. Harrison ze státu New York a bombometčík F/O. Sicard z Rhode Islandu. Poslední opustil svůj Fortress pilot z Utahu Capt. Lewis a přistál pod obcí Lány. Po útoku stíhačů Luftwaffe nad Drážďany se tak pilotům po oddělení od formace 306. BG nepodařilo s hořícím bombardérem dolétnout za linie ruské fronty, což byla jejich jediná

šance. Létající pevnost B-17G vč. 42-97185 se rozpadla ve 13.30 nad jihovýchodním okrajem Hřídělce a její části padaly do zasněžené krajiny pod Hřídeleckou horku. Lidé z okolí se už sbíhali k ještě hořícím troskám. Byla to velká událost, která se stala nadlouho středobodem vyprávění pamětníků konce 2. sv. války v okolí Lázní Bělohradu.

Hrdinové si zaslouží památník

Obec Hřídelec jsem znal už od konce 60. let minulého století. Jako školák jsem několikrát navštívil lom v Malé horce a hledal do své sbírky nerostů aragonit i natrolit. Tehdy jsem nemohl tušit, že o třicet let později se stejné místo stane středem mého pátrání po dávných osudech členů posádky sestřeleného amerického bombardéru. Z počátku byly nejdůležitější informace z archivů USA. Postupně jsem psal za oceán na staré adresy letců i jejich příbuzných, ne vždy byla adresa správná. Jako první mi odepsal radiooperátor, potom bombometčík, boční střelec a druhý pilot. Zaznamenával jsem vzpomínky pamětníků v celé oblasti kolem Hřídělce. Občas mně i darovali různé kusy z letadla, které uchovali nebo už měli připravené vyhodit. V roce 2000 jsem oslovil starostu Lázní Bělohradu Ing. Šubru s návrhem na vybudování památníku letcům z B-17G u Hřídělce na křižovatce od Lánů. Souhlasil. V těch letech jsme už se synem navštívili několik pietních akcí, kde došlo v r. 1944 k leteckým bitvám, např. nad Jindřichohradeckem, nebo v Krušných horách nad Kovářskou.

V r. 2003 jsme se vydali daleko do vnitrozemí Polska k účasti na odhalení památníku letcům. Po mnoha letech korespondence s pilotem B-17G jsem mu oživil vzpomínky natolik, že se vydal z USA ve svých 78 letech hledat místo nouzového přistání poškozeného bombardéru k záchraně celé své posádky v r. 1945. Tam jsme se společně setkali i s radiooperátorem, navigátorem a mnoha příbuznými letců. Nezapomenutelné chvíle s polskými i americkými přáteli.

Náhodné setkání v r. 2004 s bývalým emigrantem z r. 1949 Ing. Dufkem podnítilo naši snahu. Svůj zájem o příběh vyjádřil finančním darem na zajištění celé výroby památníku. Můj návrh pamětní desky i s žulovým obeliskem zajistila kamenická firma pana Veverky z Rohoznice.

Rok intenzivních příprav vyústil v důstojnou oslavu hrdinství

Následoval celý rok příprav, schůzky členů OSVH – Lomnice n. Popelkou i organizačního týmu akce, rozdělení a časový sled úkolů. Sepsání celého příběhu s překlady dokumentů, výpovědí letců a záznamy pamětníků událostí mi zabralo tři měsíce práce. S výtiskem své brožury pod názvem „Oheň v oblacích“ jsem byl velmi spokojen. Po dlouhé snaze a za zvláštních okolností jsem se zkontaktoval s rodinou spodního střelce Alfreda Lubojackého, který jako jediný z posádky poslední let nepřežil. Bylo stanoveno datum a program vzpomínkové akce, vytištěny pozvánky i plakáty. Následovalo pozvání dvou žijících členů posádky a dalších příbuzných letců, na které jsem měl adresy. Nechybělo oficiální pozvání vojenských zástupců, také z americké ambasády v Praze, hodnostářů kraje a dalších osob. V půlce dubna 2005 jsme začali připravovat expozici v Památníku K. V. Raise. Jeho ředitel pan Stuchlík nám vycházel všemožně vstříc. V té době pracovníci technických služeb města zbudovali základ a o 14 dní později na něj byl monument jeřábem umístěn. Samotnou pamětní desku připevnil pan Veverka se synem krátce před odhalením.

V neděli 8. května 2005 bylo vše připraveno s hudebním doprovodem k přivítání hostů. Krátce po 13. hodině přivezl velký autokar cestovní kanceláře z Uherského Hradiště příbuzné letců z USA. Množství návštěvníků předčilo očekávání, zajištěna byla i kyvadlová doprava z Lázní Bělohradu. Ve 14 hodin zahájil pan starosta Ing. Pavel Šubr vzpomínkové setkání proslovem a poté následovalo položení květin a věnců k památníku. U mikrofonu se vystřídal další hosté. Bratr Alfreda Lubojackého vyjádřil své díky všem přítomným a přečetl dopis dvou žijících

členů posádky, kteří se vzhledem ke svému vysokému věku omluvili. Vše bylo tlumočeno. Přicestoval i vnuk druhého pilota. Projev úcty zasáhl emoce především nejbližších příbuzných letců. Počasí se toho dne předvedlo sluníčkem, ale i větrem, deštěm, a dokonce i sněhovou přeháňkou. Fotografování a filmování nebraly konce. Atmosféra toho odpoledne byla skvělá.

Později odpoledne, v 16 hodin, jsem zahájil vernisáž naší expozice v Památníku K. V. Raise pro veřejnost i vzácné hosty ze zámoří. Zájem byl veliký po několik hodin. Výstava byla potom otevřena celý měsíc. Všichni hosté i s organizátory byli navečer poctěni večerí zajištěnou vedením města Lázní Bělohradu a rovněž vynikajícím koncertem v podání Swing sextetu Náhod. Příbuzní z rodiny Lubojackých velmi ocenili příležitost se ještě jednou vrátit na výstavu a prohlédnout si vše v klidu. Později večer nadešel čas rozloučení. Celá skupina amerických přátel prožila následující týden na Moravě návštěvou míst, kam patří i kořeny jejich předků. Využili jsme toho a setkali jsme se s nimi ještě jeden den, před jejich odletem domů do USA.

Dlouhých 20 let uplynulo a my jsme měli tu příležitost se v té době setkat ještě dvakrát s neteří Alfreda Lubojackého i s jejím mužem při jejich návštěvách Čech. O událostech z roku 2005 se dozvěděla též rodina horního střelce, a tak jsme na jaře 2018 doprovázeli jeho syna s manželkou do Hřidelce. Dostalo se jim i přivítání panem starostou Ing. Šubrem na radnici Lázní Bělohradu. Nedávno, v r. 2023, jsme se u památníku ve Hřidelci setkali s příbuznými od strýce spodního střelce. Památka těch odvážných letců tím není zapomenuta.

Na závěr mé vzpomínky bychom ještě jednou rádi upřímně poděkovali tehdejšímu vedení města Lázní Bělohradu, činovníkům Památníku K. V. Raise, pracovníkům technických služeb města, kamenictví Veverka a vedení obce Hřídec i dalším, kteří se podíleli na této ojedinělé akci a jejichž jména neznám. Panu Ing. Milanu Dufkovi díky bohužel již symbolicky. Byla radost s vámi spolupracovat. Nakonec děkuji i všem svým přátelům z USA i z Velké Británie.

Den vítězství – 8. květen 2005 – se stal velmi emocionálně prožitým dnem a díky patří každému, kdo pomohl k tomu, aby se stal tak výjimečným.

Text a foto: Miloš Podzimek, předseda Okrašlovacího spolku vojenské historie – Lomnice nad Popelkou, archiv spolku

100 let bělohradského tenisu: 1925–2025

5 důvodů, proč se v Bělohradě tak dobře daří tenisu

Století, ve kterém se odehrála jedna velká světová válka, člověk vyletěl poprvé do vesmíru a dalších tucet se prošlo po Měsíci, svět zasáhla mimo jiné velká covidová pandemie, do života všech vstoupila pokročilá elektronika a nyní už také umělá inteligence. Možná je dobře, že se toho v bělohradské Bažantnici na tenisových kurtech zase tolik neudálo. Sto let organizovaného tenisu je však dostatečným důvodem krátce zrekapitulovat, proč už tak dlouho přináší tenis v Bělohradě lidem radost.

1. Vznik prvních kurtů

Tenis v Bělohradě začal hrát už od konce devadesátých let 19. století, písemná svědectví o hře jsou z roku 1905, první fotka je o rok mladší. Za vznik prvního dvorce vděčíme tehdejšímu majiteli bělohradského velkostatku hraběti Bernhardu Merveldtovi. Ten se na rozvoji tenisu výrazně podílel i později, v období první republiky, kdy došlo k velkému rozmachu sportu, tenis nevyjímaje. Tenisová sekce místního sportovního klubu vznikla na ustavující schůzi 18. 4. 1925, hráči měli tehdy k dispozici již dva tenisové kurty. Na nich se 28. 6. téhož roku odehrál první přátelský zápas mezi místními a jičínskými tenisty s výsledkem 2:6.

Bělohrad byl v té době díky lázním a příjemnému prostředí častým a oblíbeným cílem letních pobytů a hrát tenis k tomu jaks patřilo, takže nejen na kurtech bylo možné vidět řadu tehdejších celebrit, například slavného tenistu Karla Koželuha, komika Vlastu Buriana či spisovatele Emila Vachka.

2. Bažantnice:

prostředí, které nemá jinde obdoby

Kurty zasazené do krásného parku mezi vzrostlé stromy, dostatek stínu, místo, kde se dobře dýchá díky protékajícímu potoku a vlhkosti z rašeliny, to jsou trumfy, kterými se může pochlubit málokterý tenisový klub. Díky oblíbě parku mezi obyvateli i lázeňskými hosty je po celých sto let okolo kurtů živo, mnozí si pamatují, jak byly obsypané diváky při turnajích. A což teprve specialita, kterou jinde nenajdete. Sport za zvuku ryčného dechovky v nedělním odpoledni, na to se prostě nezapomíná.

3. Osobnosti

Krásné prostředí a kvalitní kurty nestačí. Atmosféru okolo tenisu ovlivňují nejvíce lidé. A na ně má Bělohrad opravdu štěstí. Ač by si zasloužilo mnoho tenistů své místo v síni slávy bělohradského tenisu, zmiňme tři, kteří tady bezesporu posunuli tenis o velký kus vpřed.

Prvním mužem je elegán Zdeněk Hofman, nejprve ochotný sběrač míčků, později dobrý závodní hráč, nakonec předseda oddílu. Věnoval se mladým, pečlivě se staral o kurty, žil tenisem, i když mu život nespravedlivě přichystal nejednu těžkou zdravotní překážku.

Nezapomenutelnou osobností byl Vladimír Záveský. Dřič, tahoun, bavič v tom nejlepší slova smyslu. Jeho elán byl nakažlivý, obětavost nezměrná. Dokázal přitáhnout k tenisu mnoho lidí, naštěstí také své dvě dcery. Díky dalším generacím a jejich zděděné lásce k tenisu si tak můžeme Závese stále připomínat.

Velkou stopu zanechal v historii bělohradského tenisu také trenér, funkcionář a hráč Jiří Kučera. Ten se mimo jiné přičinil o stavbu tenisové haly, která slouží od roku 2006 a po položení nového povrchu v loňském roce odpovídá nejvyšším parametrům pro kvalitní celoroční hru.

4. Nová klubovna, více kurtů

To, že je dnes možné po odehraném zápase posedět venku nebo v příjemném prostředí uvnitř klubovny, je zásluhou srdcařů, kteří nelenili a ve svém volnu se podíleli na stavbě. Jeden ji navrhl, druhý sehnal sponzorský dar, třetí ve volnu pomohl s elektřinou, další s fasádou, prostě nějak se přičinil každý, kdo má tenis rád. K úspěchu a otevření klubovny v roce 2001 přispěla výrazná podpora města, tah na bránu dlouholetých členů výboru a hráčů.

V roce 2018 se s modernizací sportovního areálu podařilo otevřít i dva nové dvorce vedle tenisové haly. „Příjemně mě překvapila kvalita kurtů i celého sportovního areálu. Je fajn, když je města budují a tahají děti od počítačů ke sportu,“ řekl při otevření Bohdan Ulihrach, někdejší 22. hráč světového žebříčku. Bez trenérů, vedoucích družstev, kteří učí malé adepty, doprovázejí je po turnajích, dělají pro ně kempy či se věnují pokročilejším, by nebyly úspěchy, které lemují celou historii bělohradského tenisu. Z nejmladší generace jmenujme sestry Lamiovy, Kubu Matouše nebo Samíka Kindla, jejichž výsledky sahají daleko za hranici Bažantnice.

5. Vydařené a populární turnaje

Turnaje mají v Bělohradě velkou tradici. Nejdelší z nich je Memoriál Ludka Kučery ve dvouhře mužů, jehož historie začíná v roce 1971. „Memoriály byly výborná věc. Pro domácí hráče kontakt s cizími tenisty a pro obecnost alespoň trochu toho velkého tenisu,“ vzpomíná Petr Koláček, dvojnásobný vítěz turnaje a hráč, který to dotáhl z bělohradských kurtů nejdále, až k seniorskému titulu mistra světa. Na turnaji oceňovali hráči z celé republiky kromě kvalitní konkurence a unikátního prostředí také chutné občerstvení. Vyhlášená byla domácí vajíčková pomazánka, po které se vždy jen zaprášilo a musela se přidělavat. „Někteří hráči dokonce tvrdili, že do Bělohradu jezdí hlavně kvůli ní,“ vzpomíná dlouholetá hráčka Jiřina Šubrtová. Stejně ikonický byl i guláš, sekaná či řízky správce Tondy Bryknera.

Vítězové si z turnaje navíc také odvezli cenu, která se odjinud nevozí: obrazy s tematikou Podkrkonoší od akademického malíře Karla Dlaboly.

V Bažantnici se nedaří jen turnajům mužů. Naopak, od roku 2017 je v Bělohradě k vidění také špičkový dámský tenis. Na celostátním turnaji žen druhé nejvyšší kategorie se schází skvělá konkurence hráček se zkušenostmi z mezinárodních turnajů. Nic z toho by se nemohlo uskutečnit, kdyby nebylo velkého osobního nasazení členů výboru a oddílu a významné podpory města. Zbývá jen doufat, že to tak vydrží i dalších 100 let.

Lenka Vichnarová s využitím textů Eduarda Čeliše a Vladimíra Machka z připravované ročenky ke 100 letům bělohradského tenisu.

Kterí nezaměnitelní hráčky a hráči tenisté tvořili historii tenisu v Bělohradě a kdo ji tvoří dnes? Jak se podařilo vybudovat zázemí bělohradského tenisu, bez koho by se to nepovedlo? A jak se líbilo v Bažantnici wimbledonskému vítězi Janu Kodešovi? To všechno a mnohem více přinese publikace 100 let bělohradského tenisu.

Tenisová chaloupka

Původně roubenou myslivnu, postavenou hrabětem Bertoldem Vilémem z Valdštejna v roce 1681, poskytl o dvě stě padesát let později tenisovému oddílu hrabě Bernhard Merveldt. Přes devadesát let sloužila skvěle bělohradským tenistům. Sklep pro údržbu kurtů a vyšší podlaží jako klubovna. V kronice tenisového oddílu SK Lázně Bělohrad je k tomu uvedeno:

„Rok 1931 přináší důležitou událost – úpravu dřevěného seníku se sklípkem, který jest mezi dvorci číslo 3 a 4, v krásný domeček na šatny pro tenisty. Nemůžeme dost vřele poděkovat kolegovi Merveldtovi. Zřídil klubovnu vlastním nákladem.“

Klubovnu se sklípkem o půdorysu 7 na 3,5 metru s dvanácti dřevěnými schody, jako je měsíců v roce, si i dnes někteří návštěvníci fotografují. Celých devadesát roků o ni tenisté pečovali. Velký obětavec Tonda Brykner provedl renovaci venkovního nátěru. Na mě připadl nátěr vnitřního prostoru klubovny. Hoříčtí tenisté nám věnovali nové obložení a lavičky.

Legendární správce Jirka Hořa Lelek čepoval ve vlhkém sklípku pivo. V pánské klubovně, ze které je nádherný pohled na kurt číslo 3, mastili hráči mariáš. To když přišlo a po dešti čekali, až vyschnou kaluže.

Současné dění kolem historického tenisového stánku je smutné. Protože dávní představitelé města, lázní i tělovýchovy nechali tento objekt volně svému osudu, připadla klubovna se sklípkem Pozemkovému fondu, potažmo Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Byla vypsána dražba. Tu vyhrála firma z Ústí nad Labem, která chtěla vytvořit z objektu menší letní ubytování. Ale ouha. Není přivedena elektřina ani voda, nejsou odpady a okolní pozemky vlastní Lázně Bělohrad, a. s.

Už čtyři roky se s nádhernou chaloupkou nic, ale pranic neděje. Nastane pomalý zánik tři sta let staré a vlastně poslední historické stavby parku Bažantnice? Ano. Od roku 2000 mají místní tenisté novou klubovnu.

Ale moje nostalgické vzpomínky na starý hraběcí seník přebudovaný v romantické tenisové zázemí přetrvávají. Myslím na své staré spoluhráče – předsedu Zdeňka Hofmana, Vládu Záveského, Dudu Iwanského, Zdeňka Dejla, Jirku Lelka, Honzu Kupku, Frantu Čerovského, Jirku Kučeru, Tonda Ulvra – kteří patřili k legendární tenisové partě, jejímž středobodem byla právě tenisová chaloupka. Smutno mi je...

*Eduard Čeliš s přispěním Josefa Špůra
Foto: Jaroslav Voves*

Pizza Amata

EST. 2025

OTEVÍRACÍ DOBA

NEDELE - ČTVRTEK 10:00 - 21:00
PÁTEK - SOBOTA 10:00 - 22:00

ADRESA PROVOZOVNY

náměstí K. V. RAISE 147
Lázně Bělohrad

OBJEDNÁVEJTE NA:

+420 704 694 370
www.pizzaamata.cz

ROZVOZ ZDARMA!

Běh kolem stupenského kostelíka

Kde: fotbalové hřiště Pecka

Kdy: 23. 4. 2025 15:30

Více informací: www.mestys-pecka.cz

Prezentace běžců proběhne od 14:30 hodin, start 15:30, v průběhu odpoledne se bude závodit na několika tratích vždy se startem a cílem na fotbalovém hřišti TJ Harant Pecka.

Turistický pochod krajem Karla Václava Raise

Kdy: 8. 5. 2025, 7:00

Kde: úřad městyse Pecka

Více informací: kctpecka.webnode.cz

Tradiční akcí peckovských turistů KČT je jarní turistický pochod z Pecky na horu Zvičinu. Start pochodu proběhne mezi 7:00 a 10:00, turisté se mohou vydat po třech trasách dlouhých 8 km, 16 km a 30 km. Pro účastníky bude k dispozici zdarma autobus v obou směrech.

Turistický pochod „Po stopách rytíře Zbyhoně“

Kdy: 10. 5. 2025

Kde: Úhlejov 50

Více informací: www.pochodzbyhon.cz

Jméno pochodu, který se v Podzvičinsku koná v obnovené tradici od roku 2012, bylo zvoleno jako odkaz na starou pověst, která se v obci vypráví. K obci Úhlejov kdysi patřil hrad Schlossberg (lidově Šušpárek) a do jeho kulís zasadil vypravěč před 700 lety loupeživého rytíře Zbyhoně. Jeho pomyslné stopy si dnes účastníci mohou připomenout na několika trasách pro pěší, cyklisty i běžce.

Přibyslavský kros

Kdy: 24. 5. 2025 9:00

Kde: Přibyslav u Nové Paky

Více informací: pribyslavskykros.cz

Druhý ročník přibyslavského běhu, který se koná v několika kategoriích a délkách trati. Po celý den se chystá i doprovodný program pro celou rodinu.

Mistrovství ČR v autokrosu 2025

Kde: Štikovská rokli, Nová Paka

Kdy: 3.-4. 5. 2025

Více informací: www.autoklubnp.cz

Bezmála 1000 metrů speciální hlinitopísčité trati ve Štikovské rokli bude opět hostit nejlepší autokrosové závodníky České republiky.

Připravila Lucie Hronová

Přepište dějiny v Lázních Bělohradě

Jak dobře známe dějiny našeho města a jak ho ovlivnila 2. světová válka?

Moje cesty do Jičína vlakem z práce v knihovně jsou kromě hudby často obohaceny o poslech rádia a podcastů. Někdy poslouchám pořady o politice, někdy o hudbě, jindy relaxuji u takzvaného true crime. Jednoho dne mi byl doporučen pořad Přepište dějiny, který jsem do té doby neznal, ale jakmile jsem si ho jednou pustil, už jsem u něj zůstal. V jednom díle dokážou autoři povídáním, které probíhá formou rozhovoru, nabídnout svým posluchačům nové pohledy na dějiny.

Ach jo, kdyby takhle byly podávány hodiny dějepisu na základní škole, možná bych si do svých dvaceti nemyslel, že husité házeli na hoře Tábor do kádí své zlato pro dobro většiny.

A tak jsem měl velkou radost, že na pozvání městské knihovny přijeli autoři podcastu profesor Michal Stehlík a doktor Martin Groman do Bělohradské sýpky ve středu

12. března nahrát další díl Přepište dějiny, věnovaný dějinám města s důrazem na období 2. světové války. Oba autoři jsou odborníci nejen na dějiny, ale i na to, jak svými slovy vystihnout důležité okamžiky historie bez patosu a romantizujících nánosů.

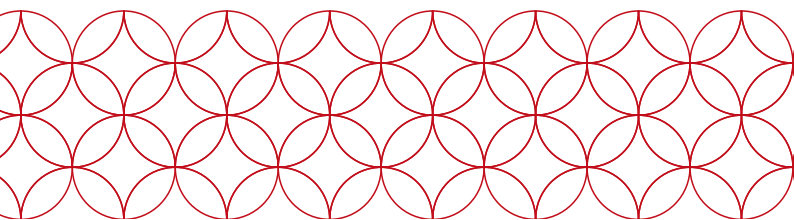
Ozvěny 2. světové války v Bělohradě

Tématem setkání a budoucího dílu podcastu z našeho města byla především 2. světová válka, od jejíhož konce si letos připomínáme 80 let. V začátku byl zmíněn nejprve spisovatel K. V. Rais a jeho vzpomínky na dětství jako připomínka doby i našeho slavného rodáka a pak také dobový inzerát z roku 1900 lákající na místní lázně. Poté se již diváci nechali přenést do období 2. světové války v Lázních Bělohradě, a to nejen prostřednictvím příběhu zatčené rodiny Vojtíškových a jejich vazeb na parašutisty podílející se na atentátu na Heydricha, ale také díky mozaice drobných osudů, odbojové činnosti vázané hlavně na Sokol, legionářství a školství. Duo Stehlík–Groman utvořilo celkový obraz pomocí vyprávění o tom, jak se naše město vyrovnávalo s kolaborantstvím, o činech na konci války i zbytečných úmrtích s tím spojených. I v těchto časech se lidé a vedení města zabývali „běžnými“ činnostmi, řešila se místní kanalizace nebo Klub českých turistů otevřel nově značenou trasu. Bylo velmi zajímavé slyšet,

že v Bělohradě se možná neodehrály velké dějiny, ale těchto dějin se město významně dotýkalo. V druhé části měli diváci možnost ptát se historiků na to, co je k tématu i dějinám vůbec zajímavé. Řeč přišla například na osobnost prezidenta Edvarda Beneše či Jana Masaryka.

Doufám, že jsem některé z vás, kteří se nemohli zúčastnit natáčení, navnadil a inspiroval k tomu, abyste si pořad pustili či si k nám přišli vypůjčit knížku. Podcast najdete na Spotify, YouTube a dalších streamovacích službách.

*Jan Wilda s přispěním Lucie Hronové;
zdroj: přednáška Přepište dějiny,
foto: Lucie Hronová*

VÍTE ŽE:

- 4. května 1945 byl u Chlumce nad Cidlinou zastřelen bělohradský občan, jen proto, že měl na klopě trikoloru.
- Jan Vojtíšek po zatčení v Terezíně musel tisknout na vlastním tiskařském zařízení knihu o historii Terezína.
- V Jínově vile v Bělohradě se měl ukrýt Ladislav Rašín (aktivní odpůrce fašismu, syn Aloise Rašína) při svém útěku z Prahy, s Janem Jínou se měli potkat „náhodou“ ve vlaku, kde by mu nabídl nocleh pro krycí historku.
- V bělohradském odboji působili ve 2. světové válce hlavně lidé činní v Sokolu, školství, bývalí legionáři.

O podcastu a knihách autorů

Podcast Přepište dějiny funguje už od roku 2022 a má v současnosti přes 300 dílů. Je libo díl o četnických stanicích, vzniku sociálnědemokratické strany nebo vzhled do života a díla Franze Kafky? Najít se toho dá spoustu.

Už jen logo podcastu je zajímavé, obsahuje totiž ležatou, nekonečnou osmičku, která je na dvou místech přerušena a poukazuje tak možná na to, že dějiny se neustále opakují, ale že je také důležité se občas pozastavit a uvědomit si, kdo nám jejich výklad předkládal dříve a jestli známe všechny souvislosti. Z podcastů vycházejí již čtyři knihy. V knihovně máme zatím první a druhý díl přehledně zpracovaných výtahů z podcastů, které se zabývají osobnostmi a důležitými okamžiky dějin. Dále se pak u nás nachází obsáhlá životopisná kniha Martina Gromana o Františku Kriegelovi, která čtivou formou představuje životní dráhu tohoto lékaře a politika, který odmítl v roce 1968 podepsat smlouvu o pobytu sovětských vojsk na území Československa. Z blízkých zdrojů vím, že i přes množství stránek si ji člověk přečte za chvilinku! Profesor Stehlík je zase současným ředitelem pražského Památníku národního písemnictví a chystá se svým týmem badatelů mnoho výstav i v rámci pražského Muzea literatury, které taky doporučuji navštívit. Stálá expozice i obměňující se výstavy stojí za to. V současnosti je k vidění výstava o Jaroslavu Foglarovi a Rychlých šípcech.

Bělohrad může být na chování svých občanů za Protektorátu hrdý, říkají historici

Martin Groman (MG) a Michal Stehlík (MS) nám poskytli po skončení akce ochotně rozhovor pro Bělohradské listy.

Navštívili jste již někdy v minulosti Lázně Bělohrad?

MS + MG: Ne, dnes jsme tu oba poprvé. Naše rodné regiony Vysočina a Slezsko jsou příliš daleko.

V daném místě chodíte před samotným večerem s diváky na procházku, byli jste se projít i po Bělohradě? Jak na vás město působilo?

MS: Byli jsme se samozřejmě projít a uvědomili jsme si při tom, jak je tu vše blízko. Jste na náměstí, jdete kolem oranžerie, zámku, kolem Fričova muzea, Vojtíškovou ulicí minete desku Jiřího Sehnala. Vše se dá projít za patnáct minut tam a zpět a nalézá se na malém prostoru.

MG: Je vidět, že zde lidé museli žít velmi blízko sebe. My se na město vždy díváme očima historie. V Bělohradě jsme si prohlíželi na náměstí fresky z 19. století, zvedáme oči a vidíme nápis Česká koruna (pozn. redakce: na domu lékárny).

MS: Vidíme kontinuitu i v tom prostoru – máte tu Raise jako formotvorného spisovatele již v 19. století, vztahujícího se k místu ve své tvorbě, proto není divu, že tu máte fresky obrozenců a vlastenců, Českou korunu, činný soubor, do toho válka – to se nám pak spojí a tvoří to obraz. Je to české město s tímto nábojem.

MG: Máme posunuté vidění, nevnímáme město dnešním pohledem, jestli je třeba na okraji města průmyslová zóna, když přijíždíme.

V Bělohradských listech máme rubriku Bělohradská hrdost. Na co podle vás můžeme být v Bělohradě v rámci historie právem hrdí?

MS: Je tu naprosto viditelné z protektorátních dějin, že to není osud jednoho člověka, jedné statečné rodiny, ale celé skupiny lidí, kteří byli ochotni jít do odboje. Měli odhodlání, statečnost a chtěli udělat něco pro společnost a bylo jich hodně. Jestli Lázně Bělohrad mohou být na něco hrdé, tak na svoje občany, kteří to nevzdali během Protektorátu. Nejde přitom o jeden osud nebo jednu velkou osobnost, ale o celou generaci. Není tolik míst, která v sobě mají v té době takovou kombinaci aktivity a odvahy.

Bylo něco, co vás překvapilo, s čím jste se v jiných městech nesetkali?

MS: Nikde jinde jsem se nesetkal s odvoláním čestného občanství Edvarda Beneše. V Protektorátu bylo nařízeno, že se obce musí distancovat od tradic první republiky. Snímají se ulice, sochy, ničí se vzpomínka na legie či Masaryka ve veřejném prostoru. Radnice dostala nařízeno, že to musí realizovat, ale jak to udělá, už je na ní. A zde se kromě přejmenování ulic vymazalo v roce 1939 také čestné občanství Edvarda Beneše. Otázka je, proč to udělali, zda ze zbabělosti, nebo proto, že kryli jinou činnost. Což už se dnes těžko hodnotí.

Víme, že jste v minulosti byli v Hořicích. Je pro vás mimo Bělohrad v Podkrkonoší z historického hlediska důležité ještě nějaké další místo?

MS: Nebyli jsme ještě v Nové Pace, spousta věcí ve 20. století souvisí s novopackou historií. Je to možná i výzva do budoucna a mohl by se nám poskládat obrázek o tomto regionu. My sice vždy fokusujeme na konkrétní místo, ale ve chvíli, kdy člověk objede těch míst víc, dává smysl se na to podívat ze širšího regionálního hlediska.

Děkujeme za rozhovor.

Lucie Hronová, Jan Wilda, foto: Lucie Hronová

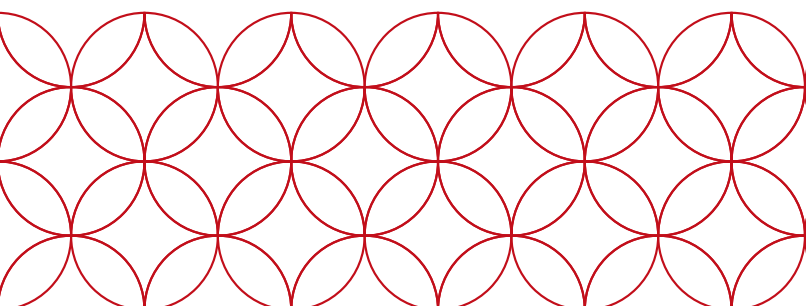

Ohlédnutí za zimou v Bělohradské mateřské škole

Přece jen zima nebyla úplně bez sněhu, tak jsme toho ve školce hned využili. Čekalo nás putování za zvířátky, hry na sněhu, stavění sněhuláka, koulování, bobování, masopustní veselí nebo karneval. Předškolní děti absolvovaly základy bruslení na stadionu v Nové Pace. Všem začátečníkům stačilo šest lekcí ke zvládnutí základní techniky bruslení. Zima, i když nebyla moc dlouhá, byla plná pestrých činností, které si užily děti i paní učitelky. Nyní se těšíme na jarní aktivity.

Monika Janáková, foto: archiv mateřské školy

Výlety, exkurze, soutěže – na škole i mimo ni bude živo

Diplom

Soutěž Finanční gramotnost

Jakub Hrnčíř, Kateryna Zabrodská, Jonáš Edr

za 1. místo

v okresním kole - Kategorie II.
14.ročník 2024-25
Soutěže Finanční gramotnost

Marie Štefánková

V Praze 21. 1. 2025

RNDr. Marie Štefánková
ředitelka Soutěže Finanční gramotnost

FINANČNÍ
GRAMOTNOST

EFPA CZECH REPUBLIC
European Financial
Planning Association

FINANCNIGRAMOTNOST.CZ

METODICA
INSTITUT PRO DALŠÍ VZDĚLÁVÁNÍ

METODICA, institut pro další vzdělávání

Jedeme dál... Dostali jsme se do druhé poloviny školního roku, ale stále máme energii plánovat pro žáky další činnosti a akce. Kromě dějepisné exkurze do Terezína a lyžařského kurzu se žáci mohli zúčastnit školních kol předmětových, ale i uměleckých soutěží. V březnu proběhlo školní kolo pěvecké soutěže Slaviček, kterého se zúčastnili nejen žáci naší základní školy, ale také děti z mateřské školy. Nejúspěšnější soutěžící postoupili do okresního kola v Nové Pace.

Některé soutěže už mají za sebou i okresní kolo a mezi úspěchy našich žáků patří třetí místo v olympiádě v anglickém jazyce a první místo v soutěži Finanční gramotnost. Více informací o proběhlých akcích a soutěžích získáte na www.zslb.cz v sekci aktuality, kde také najdete čísla časopisu Školní gulášek, který vydávají samotní žáci.

A na co se můžeme těšit v poslední části letošního školního roku? Žákovský parlament připravuje pro děti z 1. až 5. ročníku každoroční Čarodějnice se soutěženími.

Květen bude bohatý na různé aktivity – žáci 1. stupně se zúčastní projektu Rozhlédni se!, který pořádá Nadační fond kolečko v rámci prevence úrazů a rizikového chování dětí a mladistvých v silničním provozu. V květnu proběhne v areálu kempu Pecka ekologicko-sportovní kurz a sportovní kurz pro žáky 8. a 9. ročníku.

V květnu se všichni žáci mohou zapojit do školní výzvy Běhu pro Paměť národa, kterým podpoří organizaci zprostředkovávající příběhy stovky lidí, na které bychom neměli zapomenout. Ve stejném měsíci a také v červnu se uskuteční i exkurze například do paleoparku Balka a školní výlety. Žáky 4. ročníku čeká v první polovině června škola v přírodě.

Lidmila Grohová, Štěpánka Beránková
– Základní škola K. V. Raise, foto: archiv školy

Kamila Mašková ze SŠGS soutěžila „O Priessnitzův dortík“

Střední škola gastronomie a služeb v Nové Pace se může pochlubit dalším pěkným úspěchem. Studentka Kamila Mašková reprezentovala školu na jubilejním, 20. ročníku prestižní cukrářské soutěže O Priessnitzův dortík, která se konala v prostorách kongresového sálu Priessnitzových léčebných lázní v Jeseníku. Ačkoliv se novopacká škola této soutěže zúčastnila vůbec poprvé, její studentka se mezi 16 talentovanými cukráři z celé republiky umístila na vynikajícím čtvrtém místě – a to s minimálním rozdílem pouhých 0,07 bodu od medailové pozice.

Škola, která studenty připravuje na úspěch

Packá gastronomka je známá svou kvalitní výukou v gastronomických a zejména cukrářských oborech. Studenti zde získávají nejen pevné základy řemesla, ale také se pravidelně účastní odborných soutěží na území ČR i v zahraničí, kde prokazují svou šikovnost, kreativitu a preciznost. Kamila Mašková je důkazem toho, že škola své studenty připravuje na špičkovou úroveň, která obstojí i v celorepublikové konkurenci.

Náročné soutěžní disciplíny zvládla s přehledem

Kamila soutěžila ve všech kategoriích: příprava slavnostního dortu, modelování figurek zvířátek, zdobení vylosovaného tvaru perníku na čas. Podle jejích slov bylo nejnáročnější pracovat pod časovým tlakem a pod dohledem poroty i návštěvníků, kdy měla na splnění jednotlivých disciplín pouhých 45 minut. „Nikdy se mi tolik netrásly ruce jako tady. Atmosféra soutěže byla neuvěřitelně napjatá a nervozita byla obrovská.

Ale jsem ráda, že jsem se této výzvy zúčastnila, protože mě to posunulo dál nejen v cukrářském řemesle, ale i v životě,” svěřila se Kamila.

Nejkrásnější dort nemusí být ten nejlepší

Zatímco odborná porota hodnotila především chuť a vůni soutěžních výrobků, estetickou stránku posuzovali sami návštěvníci výstavy. To znamenalo, že nejvyšší počet bodů nezískal nutně ten nejkrásnější dort, ale ten, který zároveň nejlépe chutnal. Tento systém hodnocení přispěl k objektivitě soutěže a umožnil studentům ukázat nejen svou kreativitu, ale i schopnost dokonale sladit chuť a vůně.

Podle vedoucího učitele cukrářských oborů Ludka Ungermanna ze Střední gastronomické školy v Jeseníku, která soutěž pořádala, se cukrářské řemeslo v posledních letech výrazně posunulo kupředu. Moderní technologie, nové trendy a kreativní přístup studentů posouvají úroveň soutěžních výrobků každým rokem výše, a to potvrzují také výsledky letošního ročníku. „Máme obrovskou radost, že se Kamila umístila na tak vysoké příčce, ačkoli jsme byli v této soutěži nováčky. Budeme rádi, když se do soutěže zapojí studenti i v příštích letech, využijí skvělého moderního zázemí, které jim škola nabízí, i odborného mentoringu ze strany našich skvělých učitelek odborného výcviku,” uvedla Ladislava Kocourková, zástupkyně pro praktické vyučování.

Romana Brendlová, foto: archiv školy

Kvalifikační kurzy na SŠGS: šance pro (ne)kuchaře i vášnivé gurmány

Sřední škola gastronomie a služeb v Nové Pace se již několik let věnuje nejen vzdělávání mladé generace, ale nabízí také kvalifikační kurzy pro dospělé, kteří chtějí získat nové dovednosti a odborné znalosti v gastronomickém oboru. Tato škola je ideálním místem pro všechny, kdo touží obohatit svůj profesní život, ať už začínají od základů, nebo chtějí rozšířit své dosavadní zkušenosti.

V letošním roce se dílčích kvalifikačních kurzů pro obor kuchař-číšník zúčastnilo šest uchazečů. Intenzivní studium je zaměřeno především na praktické dovednosti využitelné přímo v provozu. V dílčích kurzech se naučí připravovat to, co pro svou profesi právě potřebují, základní minutková jídla, pokrmy teplé i studené kuchyně, dezerty i další kulinářské speciality. Pokud mají dospělí studenti dost odvahy a chuti absolvovat všechny dílčí kurzy, mohou se přihlásit k závěrečné zkoušce a získat dokonce výuční list.

Ve cvičné kuchyni vládla po celý rok příjemná a inspirující atmosféra. Účastníci kurzu teplé kuchyně pracovali jako sebraný tým pod vedením zkušené učitelky odborného výcviku, paní Bucharové. „Bylo radost sledovat, jak si budoucí kuchaři vzájemně pomáhají a tvoří s nadšením. Dnešní vepřová roláda i čerstvě upečené buchty vypadají naprosto luxusně,“ pochvaluje si paní Bucharová s úsměvem.

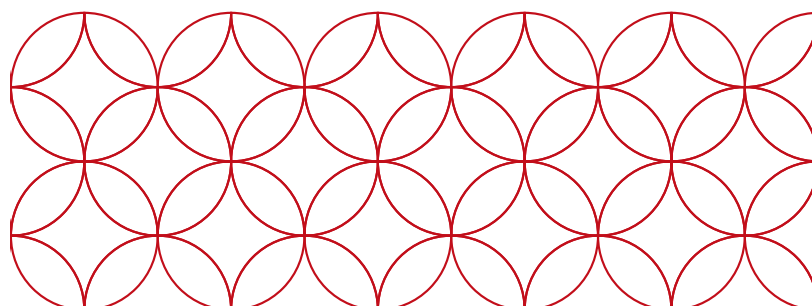
Kvalifikační kurzy na SŠGS si mohou účastníci vybírat tak, aby vyhovovaly jejich potřebám. Hlásí se do nich lidé, kteří provozují vlastní gastronomický podnik, i zaměstnanci školních jídelen či restaurací, kteří si chtějí doplnit vzdělání. Jednou ze studentek je také kuchařka z nedaleké mateřské školy: „Kurz je skvělou příležitostí, jak začít znovu v jiném oboru a bez velkého učení, protože teorie máme jen trošičku. Soustředíme se hlavně na praxi. To mě baví. Taký jsem se tu setkala s lidmi, kteří sdílejí stejnou vášně. Jsme bezva parta.

Tady Honza to tu vede. Je to náš ‚Pohlreich‘ a často tu uslyšíte známé ANO, ŠÉFE. Je tu legrace. Honza má restauraci, tam to pak asi pošlape.“

SŠGS v Nové Pace tak potvrzuje, že vzdělávání není jen o biflování teorie a nemusí končit maturitním vysvědčením. Pokud hledáte cestu, jak proměnit svou vášně v profesi, nebo jen chcete posunout své dovednosti na vyšší úroveň, kvalifikační kurzy na SŠGS jsou tu právě pro vás! Přijďte se naučit nejen vařit, ale také truhlařit, vyrábět cukrářské výrobky nebo si ušít něco pěkného na sebe.

Více informací o možnostech vzdělávání dospělých najdete na webu školy nebo přímo u koordinátorky pro vzdělávání dospělých, Stanislavy Štrynclové (strynclova@ssgs.cz). Přidejte se k nám a staňte se součástí komunity, která žije dovednostmi a radostí z tvoření, protože „život je zábava, když něco umím!“ Další kurzy jsou plánovány na podzim tohoto roku.

Romana Brendlová, foto: archiv školy

Velikonoce – světlo do temnot života

Ježíš řekl: „Já jsem světlo světa, kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“
(Jan 8,12)

„Pán se rozhodl, že kvůli nám půjde napřed naší cestou.“
(sv. Augustin)

V životě přicházejí situace, ve kterých upadáme do beznaděje a zoufalství...

Přesto každý z nás může stále znovu začínat s nadějí. Nadějí, kterou nám přináší poselství Velikonoc: že Ježíš Kristus žije – vstal z mrtvých! Bůh ho vzkřísil.

Potupná smrt na kříži nebyla posledním slovem.

Velikonoce nám dávají dost světla, abychom putovali i údolím stínu plni síly, důvěry a odvahy.

Radostné a krásné prožití velikonočních svátků naplněné pravou radostí z Kristova zmrtvýchvstání Vám i Vaším rodinám přeji a v modlitbách vyprošuji.

Váš duchovní P. Grzegorz

Velikonoční pořad bohoslužeb v kostele Všech svatých v Lázních Bělohradě a okolí

17. 4. 2025	Zelený čtvrtek	20. 4. 2025	Neděle
18:00 Mše svatá	Lázně Bělohrad	– Slavnost zmrtvýchvstání Páně	
18. 4. 2025	Velký pátek	9:00 Mše svatá 11:00 Mše svatá	Lázně Bělohrad Miletín
15:00 Křížová cesta 18:00 Obřady	Byšičky Lázně Bělohrad	21. 4. 2025	Pondělí velikonoční
19. 4. 2025	Bílá sobota	9:00 Mše svatá	Lázně Bělohrad
19:00 Obřady + mše svatá	Lázně Bělohrad		

2. ROČNÍK POLICEJNÍHO POCHODU LÁZNĚ BĚLOHRAD

DOPROVODNÝ PROGRAM SOBOTA 28.06.2025 (10:00 – 15:00 hodin)

Policejní spolek Jičín, z.s. Vás v rámci konání 2. ročníku Policejního pochodu Lázně Bělohrad srdečně zve na bohatý doprovodný program, který Vám v prostoru startu pochodu - U Lva 569, Lázně Bělohrad, nabídne představení činnosti a techniky:

Policie České republiky – Služba pořádkové a dopravní policie, vrtulník Letecké služby Policie ČR, Velitel policie Pohotovostního a eskortního oddělení Hradec Králové, kriminalistický technik, Pyrotechnická služba, Odbor služební hipologie a další.

Vězeňské služby ČR – pancéřové vozidlo a další technika, služební kynologie s dynamickými ukázkami.

Českého červeného kříže Jičín – sanitní vozidlo s ukázkami poskytování první pomoci, představení projektu ZZS KHK FIRST RESPONDER.

Hasičského záchranného sboru ČR – ukázka hasičské techniky.

Jednotky sboru dobrovolných hasičů Lázně Bělohrad – ukázka hasičské techniky.

Hostem programu bude četník plk. v.v. JUDr. Michal DLOUHÝ, Ph.D., policejní historik a spisovatel

V průběhu doprovodného programu bude možnost zakoupení občerstvení.

Změna programu je vyhrazena organizátory akce. Konkrétní časy ukázek budou zveřejněny na našich stránkách www.policejnispolkjiicin.cz

► VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ ◀

Pečovatelská služba

Tel.: +420 493 035 148

E-mail: ps@lazne-belohrad.cz

Telefonní čísla na pečovatelky ve službě:

Tel.: +420 739 629 624

(pondělí – neděle)

Tel.: +420 739 629 602

(pondělí – pátek)

Terénní pečovatelskou službu poskytujeme od 7:00 do 19:00 (pondělí–neděle vyjma dnů uznaných státním svátkem)

Sběrný dvůr

Správce sběrného dvora Milan Šubr

Tel.: +420 604 600 882

Otevírací doba:

Středa

8:00 – 11:30 12:30 – 17:00

Sobota

8:00 – 14:00

Turistické informační centrum

Náměstí K. V. Raise 635, 507 81 Lázně
Bělohrad

Tel.: +420 497 772 111

E-mail: tic@lazne-belohrad.cz

Otevírací doba:

Pondělí

8:00 – 11:30 12:30 – 17:00

Úterý

8:00 – 11:30 12:30 – 17:00

Středa

8:00 – 11:30 12:30 – 17:00

Čtvrtek

8:00 – 11:30 12:30 – 17:00

Pátek

8:00 – 11:30 12:30 – 17:00

**Město
Lázně
Bělohrad**

Úřední hodiny městského úřadu

Kontakt na podatelnu úřadu:

Tel.: +420 497 772 110

E-mail: podatelna@lazne-belohrad.cz

Otevírací doba:

Pondělí

8:00 – 11:30 12:30 – 17:00

Středa

8:00 – 11:30 12:30 – 17:00

Pátek

8:00 – 11:30

www.lazne-belohrad.cz

Bělohradští čápi - Josef Vrána

Jivínský Štěfan - archiv MKS

#OBJEKTIVEM

Na e-mailovou adresu redakce nám posílejte své fotografie z města a blízkého okolí se jménem autora a popisem. Nejlepší záběry, vybrané redakcí, budeme pravidelně zveřejňovat na tomto místě.

E-mail: belohradske-listy@lazne-belohrad.cz

Titulní fotografie: **Jaromír Zubák**

